

SABIN BODEA

Sub semnul violentei...
...și al candoarei

CU URECHEA... LA FIRUL IERBII

- însemnări
- eseuri
- atitudini

Editura „Viața arădeană” - 2004

SABIN BODEA

**Cu urechea
la firul ierbii**

**Sub semnul violenței
și al candoarei**

- Însemnări, eseuri, atitudini, vol. II -

Editura "Viața arădeană" – 2004

- Director editură:
SABIN BODEA
- Consultanți editoriali:
prof. univ. dr. IULIAN NEGRILĂ,
prof. MELENTE NICA
- Culegere: SIMONA LAZĂR
- Tehnoredactare computerizată:
LEONARDO NEGOIȚESCU
- Tipar și legătorie: S.C. „PROMUN“ S.R.L. &
S.C. „BODEA SABIN“ S.R.L. (GHEORGHINA
BODEA - coordonator, ANDREA BABA)
- Editura „Viața arădeană“, telefon:
0257/210191; 0723/631020

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BODEA, SABIN

Sub semnul violenței și al candoarei/Sabin Bodea, Viața arădeană, Arad, 2004;

100 p; 20 cm

ISBN: 973-7972-23-6

Fericirea care împarte fericire...

Acum, când majoritatea analiștilor și cercetătorilor dau drept sumbră starea morală a societății mondiale, normalitatea aproape că e tratată ca un act de...anormalitate. Nu o dată auzi expresia: *“S-a întors lumea cu sus-n jos”*. Așa, bunăoară, când vezi o pereche unde iubirea, dragostea, dau cea mai pură față a lui Dumnezeu, te întrebi dacă ai de-a face cu realitatea sau cu visul. Și totuși...

Un cunoscut canal de televiziune ne-a adus în prim-plan o zguduitoare poveste de iubire... Un tânăr, Florin - Nicolae, era în prag de căsătorie cu Paula - Simona, studentă. Dar nunta nu a mai avut loc pentru că în destinul lor a intervenit o nenorocire, un groaznic accident de circulație, în urma căruia Florin a suferit o comoție cerebrară, care l-a ținut multă vreme în comă. Pentru Paula, vestea acestui accident a venit ca un trăznet. Deși medicii nu i-au dat lui Florin nici o șansă, Paula nu a crezut nici o clipă în acest destin implacabil, ci a sperat. Ba mai mult, a stat zile și nopți la căpătâiul lui, deși rigorile spitalului, de multe ori, nu i-au îngăduit aceasta. *“La revenirea lui din comă, primul cuvânt pe care l-a rostit a fost... Paula, mărturisea tânăra reporterului. M-a impresionat enorm lucrul acesta și mă*

bucur că am fost alături de el. Nici pentru o clipă nu mi-a trecut prin gând să-l părăsesc". Treptat - treptat, funcțiile vitale ale lui Florin s-au reabilitat, mai puțin mersul. Picioarele refuză să-și facă datoria, încăpățându-se să rămână țapene. Nu ca urmare a unei paralizii, ci pentru că organismul a fost prea mult ținut patului. Paula speră că, prin exerciții și voință, voință dată și de un răspuns la marea ei dragoste pentru Florin, băiatul își va reveni. Asta pentru a putea merge împreună spre cele două instituții - Primăria și Biserica -, pentru a-și uni, pentru totdeauna, destinele.

Televiziunea a mers mai departe, punându-ne inima la încercare, umezindu-ne ochii cu această iubire ieșită din comun... A luat legătura cu preotul și acolo, în camera lui Florin (încă îngustul său Univers), s-a oficiat logodna creștinească. Ce se putea citi pe fața celui tânăr (scos din cotidianul banal, plin de fățarnicie și nihilism, datorită situației de fapt), nu se poate pune în cuvinte și nici nu ar putea fi redat de vreo formă de manifestare în artă. Doar camera de luat vederi a televiziunii a putut-o face!

Cinste acelei fete, care a refuzat o serie de plăceri ale vieții, pentru gândul ei dumnezeiesc de-a fi alături de un om suferind, rupt de clipa și veacul trăirii sale, dedicându-i-se fără rezerve. Și asta acum când atâtea fete și femei ale patriei și ale lumii schimbă partenerii ca pe deodorante, în funcție de mărimea farfuriei, lățimea roților de

automobil sau fanfanorada unui podium. Te felicit și pe tine, Mircea Radu, pentru că ai reușit, încă o dată, să iubim acest post, care mai coboară peste oameni duhul Celui de Sus, adică, adevărata lumină și iubire!

Povestea aceasta cutremurătoare merită, într-adevăr, valențele unui roman. Pentru că, spunea o autoare într-o carte (și asta pentru copii), că atunci poți fi fericit dacă dai altora fericire, altminteri te cantonezi în propriul tău egoism.

Întâmplarea îmi aduce aminte de ceva asemănător, aflat cu aproximativ 20 de ani în urmă... Într-o excursie, un student la mecanică, plecat cu colegii și prietenii pe munte, cade într-o prăpastie. Fractură de coloană! Viața lui se rezuma la un pat și, ca să poată trăi, acest pat trebuia mișcat. Colegii de la mecanică i-au construit un sistem care să faciliteze acest lucru. Prietena sa, aflată după al doilea an de medicină, s-a retras de la facultate, s-a angajat asistentă (soră) medicală, să poată avea grijă de el. Ba mai mult, s-a căsătorit cu el. După 20 de ani, când stătea de vorbă cu reporterul, era tot fecioară. Și, în vorbele ei, nu era nici o urmă de părere de rău, că și-a sacrificat viața, din contră... Ea ne-a demonstrat, ca și în primul caz, că fericirea care nu se-mparte cu cei pe care-i iubești, cu cei care sunt în jurul tău și au nevoie de tine, nu se poate numi fericire...

A muri liniștită...

Ce poate fi mai trist pentru un părinte care știe că suferă de o boală necruțătoare și peste câteva luni va părăsi această lume, lăsându-și cei doi copii neajutorați?... Neajutorarea lor vine de la faptul că există, pe adresa lor, un dosar de evacuare, pentru că, nereușind să țină pasul cheltuielilor - și asta și din cauza medicamentelor - au rămas restanță la bloc în cuantum de 40 de milioane lei. Pentru omul care nu-i are, suma e imensă. Pentru cei care se plictisesc repede de limuzine de sute de mii de euro, e o fărâșă. Și totuși, "fărâna" aceasta poate însemna o forță sau alta a unor destine. Apropo: băiatul, fire dârză, un student eminent, a înțeles că în soarta lui va sta soarta surorii sale, de 14 ani, elevă în clasa a VII-a, din momentul când mama lor nu va mai fi nici cu sfatul. "Aș vrea să muncesc orice - spune tânărul - să mai fac un ban, pentru că nu toate medicamentele sunt gratuite, dar până acum am avut parte doar de promisiuni." Mă întreb ce inimă de piatră poate avea un patron care, aflând de necazul acestor oameni, nu întinde o mână de ajutor, pentru a-și demonstra sieși că a venit pe pământ nu numai pentru a aduna averi, ci pentru a acoperi crucea ce și-o face în biserică - dacă mai merge din când în când - cu o faptă cotidiană

creștinească?

Am plâns, evident! Ce fire slabă ar spune unii, care consideră "glonțul un cavalier de onoare", ca să mă exprim ca-ntr-o poezie dintr-un volum, sau alții care scot afară familii pentru că au împrumutat niște bani, și nu și-au arătat adevărata față de slujitori ai Diavolului. Am plâns pentru că posibilitățile mele nu-mi permit să fiu "mamă pentru toți răniții", așa cum se exprima, nu de mult, un superîmbogățit al tranziției, care, cu 15 ani în urmă, probabil, își drănuia banii de țigări sau de bere, iar acum își alintă fiica, de ziua ei, cu mașină de mii de euro.

Mă situez de partea celor care mai cred că omul e om, că a venit în lume nu pentru a-și potoli doar poftele lui nemăsurate (indiferent de ce natură sunt ele), ci pentru a avea din mult-putinul lui o mână, permanent întinsă spre semenii săi. Acest tip de om îl iubesc și mi-ar place să fie contemporan cu mine. Sau dacă nu, măcar cu nepoții mei, sau...

Dumnezeu va ști când să pună punct. Atunci va spune: "*Punct și de la capăt!*" Păcat, ce simplu ar fi și altfel...

"Viața arădeană", anul XI, 2004, nr. 3-4 (253-254) p. 2

Dacă o lacrimă...

Nu o dată, un fapt de viață, o "poveste", cum se spune, m-a reținut și, recunosc, m-a făcut să dau ochilor limpezimea lacrimii sau să încarc inima cu un munte de oftat. Un exemplu de slăbiciune - ar spune unii - , astăzi, când degete fragede de copii, sub mantia lui Moș Crăciun, domină tastatura calculatoarelor și când nave - roboți poposesc pe Lună sau pe Marte, împăunați cu o înaltă dimensiune a științei. Nu am nimic împotriva acestei științe, dimpotrivă, dar, zic eu, ar fi bine să vedem ce se mai întâmplă cu sufletul nostru, în relația cu noi înșine, dar și cu infinitele fire ale secolului XXI.

O asemenea ipostază - din primele rânduri - am trăit-o, recent, când văzusem pe un canal T.V. o mamă, la o respectabilă vârstă, lovită de nemiloasa boală Alzheimer, și un fiu la o vârstă mijlocie. Poate nu aș fi rămas cu ochii lipiți de ecran dacă acest fiu, care își venera mama și se purta cu ea cât se poate de firesc, de tandru, de afectuos, nu ar fi fost un fiu mai...deosebit. Dar să dăm viața înapoi cu circa 50 de ani...

O familie nu avea copii. Și cât de mult își dorea acest lucru! Însă, Bunul Dumnezeu a reparat o greșală a naturii și le-a trimis gândul și pașii într-un orfelinat. Ar fi vrut o fetiță, de câțiva anișori, ieșită din "penele rele". Dar, în timp ce-și plimbau ochii pe chipurile unor copilași, cu care viața nu a

fost deloc darnică, o mânuță întinsă din pătuț a prins-o de palton pe generoasa doamnă, iar mai apoi, i-a răpit o primă privire și i-a sădit un prim sentiment. Micuțul avea...8 luni.

L-au îndrăgit din prima clipă și l-au luat acasă. *“Noi nu l-am ales pe el, ci el pe noi”* - mărturisea femeia bărbatului său pe vremea când ducea o normală viață. L-au crescut bine, frumos, fără griji, căutând să suplinească pe mama cea adevărată. Ba, mai mult, a căutat să-i spună băiatului adevărul, îndemnându-l să lase liberă o cămăruță din inima sa pentru ziua când își va cunoaște adevărata mamă. Pentru că, mai spunea ea: *“cine știe ce clipă nefastă a determinat o mamă să-și lase rodul pântecului pe mâini străine!”* Interesant mod de a gândi viața, dragostea maternă, iubirea între oameni. Fără egoism, fără părtinire. Și, când te gândești că, dincolo de mărinimia unora, de-a aduce în cămin un suflet de om, apare egoismul, la un moment dat, de-a nu-l pierde pe cel adus, se ascund adevăratele file ale biografiei copilului, mama acestuia, o mamă de “împrumut”, a știut că tot ce este clădit cu cinste, la lumina zilei, cu vrerea lui Dumnezeu, nu poate fi luat de nimeni.

Și, așa s-a și întâmplat! Fiul, în timp, a aflat că mai are o mamă, în Izrael, și doi frați, și că, într-adevăr, “o clipă nefastă” a făcut-o pe mama naturală să-l abandoneze într-un orfelinat. Ajuns actor și văzând că, acum, sortii noii conjuncturi, de după '89, i-ar fi putut da mai mult, fiul crescut cu bună cuvîntă nu și-a părăsit țara și mama care l-a făcut

om. Din contră! Se poartă cu ea atât de frumos cum fiii noștri naturali nu se obolesc s-o facă. Măcar să-ți dea un telefon, din când în când, sau să-ți treacă pragul... Sau poate nu conștientizează că părinții nu aveau o altă obligație decât aceea de-a împlini vrerea lui Dumnezeu, de-a crea încă un chip după asemănarea sa. Nu conștientizează că ei s-au ridicat de la boțul acela de om, din scutece, și până la vârsta maturității, când sunt capabili să dea cu pumnul în masă, chiar dacă pe masă se află sufletul părintelui său, care i-a adus printre oameni.

Să nu ne fie, deci, rușine dacă o lacrimă, din când în când, mai spală acul balanței, unde pe un taler este datoria noastră, mai mult sau mai puțin împlinită, și, pe celălalt, rodul acestei datorii.

“Viața arădeană”, anul XI, 2004, nr. 3-4 (253-254) p. 5

Între societatea deschisă și... un asasinat virtual

Un nou asasinat a ocupat paginile ziarelor de pe frumoasa și imprevizibila planetă Pământ... Ministrul de externe al Suediei, Anna Lindh, a fost asasinată mișelește de un necunoscut într-un magazin în timp ce își făcea cumpărăturile. Nu avea pază de nici un fel, la servicii obișnuia să meargă cu bicicleta și un rucsac în spate!! Fără mașină pompoasă cu girofar, fără bodyguard. Modelul suedez, deschis, înseamnă o relație directă cu masele, chiar dacă aceasta a dus, în 1986, la asasinarea primului-minstru, Olof Palme. Suedia a fost în doliu, vineri, 12 septembrie 2003, ziua fiind marcată în mai multe locuri de manifestări antivioleță.

Crima a trimis în lacrimă întregul regat suedez. Premierul Goeran Persson a vorbit suedezilor despre „democrația și drepturile omului împotriva violenței”. Unde este punctul de demarcație dintre „libertatea” unui demnitar de a umbla liber și necesitatea ca acesta să fie protejat de „uscăturile” societății? O moarte este o moarte, dar atunci când victima reprezintă un guvern, semnele de întrebare sunt mai acut puse.

În Suedia, protecția statală se asigură regelui Carl XVI Gustaf, reginei Silvia, prințesei moștenitoare și premierului. Abia acum, după tristul eve-

niment, s-a extins protecția și la membrii guvernului, conducătorii de partidelor etc.

Conceptul de societate deschisă...lată două victime, la înalt nivel, al acestui concept. Despre acest risc, a vorbit și Sten Hecksher, șeful Poliției.

Societatea, oricare ar fi ea, oferă o varietate mare de personalități de psihologii. E greu să faci ordine și pace totdeauna într-o colectivitate mică sau chiar într-o casă. Niciodată nu vei putea mulțumi pe toată lumea. Niciodată nu poți lupta împotriva imprevizibilului, a virtualei violențe. Cine e în măsură, printre pământeni, să spună care este perimetrul adevărului și locul nostru în acest perimetru?

Funcția și riscul...Dincolo de durerea cazului îmi vine în minte o anecdotă de pe vremea lui nea Nicu...Stă la masă, la o halbă, un proaspăt uns președinte CAP, cu nepotul său și prietenul acestuia. Nepotul, să se dea important față de prietenul său, vine cu vorba: „*Hai să trăiești, unchiule! Ai ajuns mare în satul nost natal, ai ajuns președinte!...*” Unchiul, președintele de CAP, atins de importanța funcției, îi răstoarnă intervenția: „*Așa e, nepoate, am ajuns mare, cum spui! Dar viața noastră, a președinților, nu e numai grea, ci și periculoasă. Uite, și Kennedy a fost asasinat, și ăla, și ăla...*” Funcția și riscul...

**“Viața arădeană”, anul X, 2003,
nr. 17-21 (243-247), p.9**

Între sărăcie, tenebrele minții și fandoseala cârcotașilor de meserie

Împreună cu soția și trei copii, Vasile Talpă locuia în apropiere de Chișinău, în orașul Sangeră. El lucra la un cinematograf ca operator, iar soția era măturătoare. Banii pe care-i câștigau erau departe de a le acoperi neajunsurile. Înmarmat cu 200 de grame de votcă, amărâtul nostru om s-a dus acasă, unde, cu toporul, și-a măcelărit familia, după care a dat foc casei, vroind să se sinucidă. Nereușind, salvat fiind de vecini, el a declarat, în spital, că foamea l-a determinat la această macabră soluție.

Din momentul aruncatului cu piatra, până în zilele noastre, omul a fost nevoit să asude pentru a-și câștiga pâinea. Chiar și Adam, când a fost izgonit din Rai, pentru culpabilitatea la gestul Evei, tovarășa lui de viață, a primit sarcină expresă "să-și câștige pâinea cu sudoarea frunții".

Nu fac politică de nici un fel. Singura mea politică este cea a bunului simț. Din acest punct de vedere, accept orice societate, indiferent cum se cheamă, cu o condiție: la o muncă normală, firească, omul să aibă ce să pună pe masă. Nu accept ideea că există societăți în care în timp ce milioane de mame nu au ce să pună în ghiozdan, la școală, copiilor, alte mame merg la câte un "Bal de cristal", unde un tacâm înseamnă... mii de dolari.

Rândurile ce urmează nu se vor nici pe departe politice, din contră. Mă plasez doar în sfera socialului și a bunului simț. Când premierul lansă, la Arad, ideea „laptele și cornul”, multe voci s-au grăbit să-l condamne. Mare păcat ! Pentru că, pentru foarte mulți, acel lapte și acel corn reprezintă un „mic contract cu burtica”, acel dușman care ne ține legați de pământ și ne urcă privirea spre Cer. Acel pahar de lapte și acel corn, sunt convins, reprezintă pentru mulți o mai aproape cale spre școală, care, a fost, este și trebuie să fie calea spre lumină. De ce, nouă, românilor, ne este rușine să privim realitatea în față și să ne ascundem după un deget fanfaronând. Da, dragilor mei contemporani, deocamdată, laptele și cornul sunt necesare la noi, în România. Când tot mai mulți adolescenți vor avea mașini cu boxe de sute de wați în ele, frații lor mai mici nu mai au nevoie de „laptele și cornul”. Până atunci, însă, să lăsăm orice fandoseală la o parte și să strângem mâna celui ce vine cu un dram de bine spre popor. Un popor care a învățat cuvântul tranziție mai bine ca pe orice rugăciune.

Acum câțiva ani, lansam, la București, un volum semnat de capete istețe în ale istoriei. La o halbă de bere, unul dintre ei, profesor universitar, îmi spunea cu amărăciune: „*Ar trebui să-mi cumpăr două abonamente de tramvai și de metrou. Iau numai unul pentru că, nu-mi permit două... Celălalt abonament reprezintă eugenia din ghiozdanul băiatului femeii cu care stau.*” Era doar profesor universitar! Îmi vine în minte o anecdotă din epocă. O

brunetă, de fel, ca să nu m-arate cu degetul posesorii de 2 "r", își ceartă odraslele: „Toată ziua video, video și TV color ! Mai puneți și voi mâna pe un cornet de semințe, ceva !...”

Visez o societate mondială în care decența va sta la masa oricărei familii, unde soțul, înainte de masă, bea o cinzeacă, pentru poftă de mâncare, iar în timpul felului II, bea o bere sau un pahar de vin. Soția, la fel, sau dacă nu, consumă, alături de copii, un suc bun, eventual natural. Fără să se certe la felul III. Între mese o banană, un măr, ceva. Trei mese pe zi. După o săptămână de efort, un weekend măcar la nivel de județ, iar vara, un concediu la munte sau la mare. Ori amândouă! Cu mașina proprie. Nu una prea nervoasă, ci una autohtonă, cu piese de schimb la îndemână. Dacă îți place cultura, să nu-ți fie frică să intri într-o librărie. Dacă ești microbist, să nu furi ouăle din frigider ca să-ți cumperi abonament la meci. Eventual, o dată pe lună, o masă romantică la Restaurant. Nu mă interesează palatele celorlalți. Să facă turul de onoare în jurul lor sau în interiorul lor!

Când acest „a fi” se va transforma (în cea mai elementară ierarhie a valorilor) în „a fi și nu oricum, ci foarte bine ?” Suntem la 2.000 de ani de la răstignirea pe cruce a Domnului Isus Cristos ! Cât mai trebuie să așteptăm ?

**“Viața arădeană”, anul X, 2003,
nr. 17-21 (243-247), p.9**

Geneza avalanșei... și crima multiplă de la Baia Mare

Duminică, 14/15 septembrie 2003, în jurul orelor 2 în noapte, la Arhivele Statului din Baia Mare, se întâmpla o mare nenorocire, care a uimit țara și a adus drapelul negru la poarta a cinci familii... Fruntașul de jandarmi Flavius Pop și-a ucis cu zeci de focuri de armă patru colegi: caporalul Vasile Sav și soldații Gabriel Pripon, Florin Ramonti, Cristian Mureșan. După acest odios carnagiu, fruntașul s-a sinucis. Milioane de oameni s-au întrebat ce o fi fost în capul acestui tânăr, în secundele acelea nefaste, să-l determine să curme viața a patru colegi, în floarea vârstei, când peste o lună se eliberau și și deschideau ochii spre drumul vieții, spre edificiul propriilor biografii? Atât oamenii de specialitate, cât și noi, cei cutremurați de această întâmplare, fără egal, în ultimii 20 de ani, am pus pe "tapet" fel de fel de supoziții: teribilism, răzbunare, o cădere psihică dincolo de limitele normalității, apartenența la vreo sectă satanistă... De fapt, în valiza criminalului, s-au găsit inscripții, ce duc la ultima noastră supoziție, + și o fotografie a unui cântăreț străin, care are deviații sataniste.

Dincolo de funebra întâmplare, se pune acut

problema, pe de o parte, întăririi vigilenței medicale la încorporare, dar, pe de alta, ce ne facem cu... sataniștii?

Presa de toate felurile, ani de-a rândul, a adus la cunoștința opiniei publice cazuri concrete de profanări de morminte, de acte deviate, unele săvârșite chiar de minori, scăpați de sub supravegherea părinților. În Arad, de pildă, o tânără, chiar în zi de Paști, s-a sinucis pentru că o anumită corespondență, cu un tip bucureștean a îndoctrinat-o în hăul uitării de sine. Tânăra era studentă și locuia cu bunicii. Gest, pentru ei, inexplicabil, ca și pentru colegii de facultate, prietenii, cunoștințele ei. Nici despre tânărul jandarm ucigaș și sinucigaș nu se spuneau vorbe urâte, dimpotrivă...

Primul ministru, Adrian Năstase, vis-a-vis de "valiza împricinată", a cerut organelor în drept să urmărească, mai îndeaproape, fenomenul satanismului. Dacă un șef de guvern este sensibilizat de fenomen, înseamnă că nu e de glumit! Ce zice Biserica – indiferent de "firmă" – în raport cu tema pusă în discuție? Dar școala?

Acum, când se dă o luptă aprigă în disputa dintre EU și exteriorul lui, dintre EU și societatea care-l asimilează, în găsirea propriei identități, apropierea de Dumnezeu este unica pârție ce ne ajută să separăm binele de rău și care ne ferește de dureroasele dezastre. V-o spune unul care, de doar 10 ani, a găsit dimensiunea spirituală și semnificația cuvântului Divin.

Un mai bun dialog dintre părinte și copil, dintre educator și elev, dintre prieten și prieten nu poate duce decât la obținerea unor rezultate scontate. "A rupe răul de la rădăcină" e o povață din popor. Colegii fruntașului, care a transformat o armă adevărată într-o jucărie a morții, oare n-au văzut niciodată cu ce era "pictat" interiorul valizei lui ? Și dacă, da, nu și-au pus nici un semn de întrebare ? Și dacă, da, n-au spus superiorilor ? Și dacă, da, ce măsuri s-au luat? Este ușor să te ții cu mâinile de cap după ce micul nepot, jucându-se cu chibriturile, a dat foc la paie, fân sau chiar la casă! Televiziunile – chiar într-o reclamă macabră, grotescă - arătau că nu poți transforma copiii pe post de... combustibili. Și, totuși, câte nenorociri nu se întâmplă pentru că, zăbovind la o vecină să-și povestească vreo telenovelă, copiii declanșează un incendiu, pierzându-și viața. Sau câte familii nu s-au intoxicat cu monoxid de carbon, pe motiv că sobele nu erau perfecte?

Suntem un popor care, de multe ori, dăm mâna cu superficialitatea, pomenind prea des de... mintea românului de pe urmă. Apropo de recrutare... Cu o zi înainte de a termina liceul, am intrat în spital. În urma unui meci de fotbal, vizionat pe o ploaie torențială, pe stadionul U.T.A., am avut pleurezie, în limbaj popular, apă la plămâni. După o sumară spitalizare, un medic care nu avea mai mult de 120-130 cm., pe motiv că n-au venit părinții "să stea de vorbă" cu el (a

se citi: n-au venit să cotizeze; era în 1971), m-a externat, deși eram total nerefăcut. Această grabă, de circa 10-12 zile, a avut repercursiuni ani de zile asupra organismului meu. Medicii, de caracter, mă amâneau la fiecare recrutare pe motiv de sănătate. Asta se întâmpla între '72 și '76. Între timp, mă însurasem și aveam primul copil. Pe lângă motivarea medicală, devenisem și un caz social, pe motiv că soția nu lucra. Dar, în mai 1976, cine credeți că era șeful comisiei de încorporare? Micul nostru medic, T, cel care mă ținuse minte că am fost pacientul "recalcitrant", de optsprezece ani și jumătate, care "și-a dat părinții la o parte" (oricum, cu tot lucrul din jurul lor, m-au vizitat) stând piept în piept cu medicul (vezi personajul "Micul" din romanul meu „Prețul unei greșeli”). După câțiva ani m-a reținut și, văzându-mă, a exclamat: *"Te salut, generale !"* Să ne înțelegem: nu voiam să "fentez" armata, ca să mă exprim într-un limbaj de drept comun. Nu! Voiam să mă refac în totalitate, fizic. Știți de unde mi-am cumpărat valiza ? Din gară. Plecam la armată cu un ștergar, un săpun și două pateuri. Noroc cu oamenii din armată – Hunedoara, Craiova, nu insist acum –, care au văzut ceva în posibilitățile mele, nu fizice, ci intelectuale, folosindu-mă la activități pe măsură. Altminteri, pe șantier, cine știe ce se întâmpla cu cele circa 45 de kg. ale mele. Am fost, deci, un caz fericit. Dar câte altele, care se termină rău, nu se întâmplă, mai ales dacă aceste comisii de

recrutare nu treceau de plictisul cotidianului.

Firea omului se poate schimba, veți zice. Da, dar dintr-o sămânță bună, pe un teren bun, nu poate ieși decât o recoltă bună. Dacă, însă, există o scânteie neagră, dacă nu se depistează la timp, scânteia se poate transforma într-un foc ucigător. Sau, să ne gândim la geneza avalanșei...

***“Viața arădeană”, anul X, 2003,
nr. 17-21 (243-247), p.9***

Victor Velculescu, plecat la șapte ani cu părinții în America, printre primii zece tineri savanți din SUA

Noi, românii, suntem asimilați, de multe ori, în străinătate, cu imaginea cerșetorilor, boschetarilor, mâncătorilor de lebede, îmbrăcați în culori sumbre, puși la index. Iată, recent, am aflat că un tânăr, de fel din România, mutat în America, pe vremea când avea 7 ani, în 1977, figurează în topul cu 10 tineri savanți care activează în SUA, top realizat de cunoscuta revistă americană „Popular Science”. Se numește VICTOR VELCULESCU și este profesor de genetică și oncologie, doctor în biologie moleculară și genetică umană. Motivația alegerii sale pentru a figura în acest top a fost „dezvoltarea unei noi metode de identificare a genelor umane, implicate în evoluția cancerului, numită SAGE.

SAGE (Serial Analysis of Gene Expression) sau, altfel spus, analiza serială a genelor reprezintă o tehnică revoluționară, simplă, eficientă. Ideea este că celulele copiază din molecula ADN doar genele de care au nevoie la un moment dat și le transcriu în altă moleculă, cea de ARN. SAGE identifică în ARN un grup de indicatori specifici („togs”, „etichete”) ai fiecărei gene active în acel moment, apoi îi ordonează și îi analizează în serie. De aici vine și

denumirea de „analiză serială”. Care ar fi avantajul noii metode? Simultan se pot analiza toate genele active. Long SAGE reprezintă o versiune modificată a lui SAGE, în sensul că a produs o adevărată revelație: s-a constatat că oamenii au un număr dublu de gene față de ceea ce se știa până acum.

Doctorul Victor Velculescu afirmă că prima analiză care s-a făcut, bazată, în general, pe computer, nu dă rezultate precise când sunt depistate gene noi. Uneori, spune Velculescu, nu sunt recunoscute genele despre care se știa că există. „Speranța ar fi ca, într-o bună zi, să putem să măsurăm în sânge sau în alte fluide corporale activarea sau prezența acestor gene, care sunt, de obicei, exprimate numai în celulele cancerigene. S-au făcut niste pași în această direcție, dar mai este mult de făcut până ajungem la rezultatele utilizabile practic.”

Tânărul savant este mândru că e român și, chiar dacă părinții, pe vremea plecării lor, legal, din România, au fost nevoiți să renunțe la cetățenie (redobândită între timp), vrea și el să obțină cetățenia de român. Este un gest nobil, după părerea noastră, să simți chemarea pământului natal, convertită în fluidul „motorului” uman, mai ales atunci când te afli pe o înaltă treaptă de recunoaștere umană, științifică. Puneți acest român ilustru alături de alte persoane plecate, care sunt în stare să-și renege originea, după primul colț.

Mă bucur de globalizare, de mondializare, dar, zic eu, nimeni n-are ce să piardă dacă fiecare ar rămâne mândru de locul unde a văzut lumina zilei,

de sângele strămoșilor, care i-au dat seminția.

Revenind la Victor Velculescu, mai notăm că este absolvent al Universității Stanford din California, unde a studiat biologia. De asemenea, a urmat studii la Universitatea John Hopkins. Această universitate de prestigiu are în administrare trei spitale, clinici, zeci de laboratoare, centre medicale, activitatea financiară a acesteia situându-se la 2,5 miliarde dolari, anual. Totodată, Guvernul SUA îi alocă pentru cercetare, cele mai mari fonduri.

Dați-mi voie să mă simt mândru de românul nostru american, chiar dacă a pus piciorul acolo la vârsta pantalonilor scurți. Reușita lui, la capătul unei munci considerabile, denotă că nu suntem fitecine și ar fi bine dacă tot mai mulți ar pune osul la treabă. Din inhalarea celo 100 decibeli la discotecii, până îți pui problema dacă auzul nu-ți este dat pe apa sâmbetei, din lăncezirea timpului în fel de fel de șuete, din vizionarea unor filme de doi bani în plan artistic (chiar dacă bugetul lui a fost de zeci de milioane de dolari), nu te poți aștepta la rezultate spectaculoase. Am întâlnit absolvenți de facultate (jurnalistică), pentru care pixul e un banal instrument de mângălit hârtia, lipsindu-le cele mai elementare practici de documentare și deprinderi stilistice. Ce au făcut ei în patru ani de facultate? Câte rânduri de porumb ar fi putut săpa în acest timp? Sau câte perechi de pantofi ar fi putut croi? Într-o zi, vor ajunge într-o redacție unde șefii leneși și „bine intenționați” îi vor goni să scrie despre una sau alta, fără o documentare conform cu cea mai elemen-

tară deontologie profesională, împrășcând cu noroi, sub mantia puterii presei, persoane și personalități (care încearcă să facă după puterile lor ceva), doar de dragul unor culori politice, într-un spectru jalnic, la dimensiunea unor cărți de colorat pentru copii. Am dat doar un exemplu. Dar sunt convins că așa se întâmplă și la alte facultăți. Ziarele sunt pline de „ofer lucrare de diplomă...” Ce rușine! Într-o viață de elev nu am copiat niciodată! Mi-ar fi rușine de o diplomă cumpărată.

Viața, iată, viața la un înalt nivel pretinde nu numai hârtii, ci și fapte, fapte concrete. Exemplul eroului din acest material ar trebui să ne mobilizeze pe toți, mai ales pe cei tineri, care mai au când să ridice cărămizi la edificiul propriei lor existențe, spre lauda seminției din care se trag.

**“Viața arădeană”, anul X, 2003,
nr. 17-21 (243-247), p.9**

Sub semnul violenței...

M-am întrebat de multe ori, cum ar arăta lumea, acest Pământ, dacă nu am fi trăit, veșnic, sub semnul violenței? Am mai spus-o în însemnările mele: de când omul a învățat să dea cu peatra, pentru a-și procura hrana, până la cele mai sofisticate arme nucleare, omul a făcut dovada că posedă o genă a violenței, aparținând, astfel, unei matrițe greu de înțeles. Mă întreb, de asemenea, retoric, cum a putut Creatorul să îngăduie pe pământ această "zgură" umană, care a adus atâta nenorocire, războaie, crime, stopând mersul firesc al omului spre ceea ce ar trebui, de fapt, să fie...

Poate nu aș fi scris aceste însemnări dacă nu aș fi lecturat "Jurnalul Național" de luni, 8 martie, 2004, când prestigioasa publicație a adus, în prim-plan, suita de articole "Jurnalul asasinatelor politice - Violențe care au marcat tragic istoria României", "protagoniștii - eroii" grupajului fiind: Nicolae Iorga, Barbu Catargiu, Mihai Viteazul, Tudor Vladimirescu, Constantin Brâncoveanu, Horia, Cloșca și Crișan, Miron Costin, Corneliu Zelea Codreanu, I.G. Duca, Armand Călinescu, Virgil Antonescu, Andrei Ursu și alții. În rândurile ce vor urma, ne vom opri la câțiva dintre ei...

NICOLAE IORGA

Așa cum pe plan mondial Napoleon este considerat cea mai de sus eminență cenușie, în jurul personalității sale scriindu-se tone și tone de cărți, despre Nicolae Iorga se spune că a fost cea mai ascuțită minte românească. Savantul Nicolae Iorga a fost asasi-

nat la vârsta de 69 de ani, în noaptea de 26 nov.1940 de către legionari. Geniul lui s-a manifestat prolific, el semnând 1.250 de volume și 25.000 de articole. Spunea cineva că e greu, într-o viață de om, să-i privești critic opera. A fost antifascist convins, manifestându-și, fără cenzură, această atitudine, care l-a costat viața. Despre acest asasinat, un alt savant român, Henri Coandă, părintele avionului cu reacție spunea că a fost "o pierdere pentru umanitate, o rușine pentru civilizație". Dacă în țară, de frica legionarilor, moartea sa era specificată în doar câteva rânduri, în lume, 47 de universități au arborat drapelul negru, de doliu.

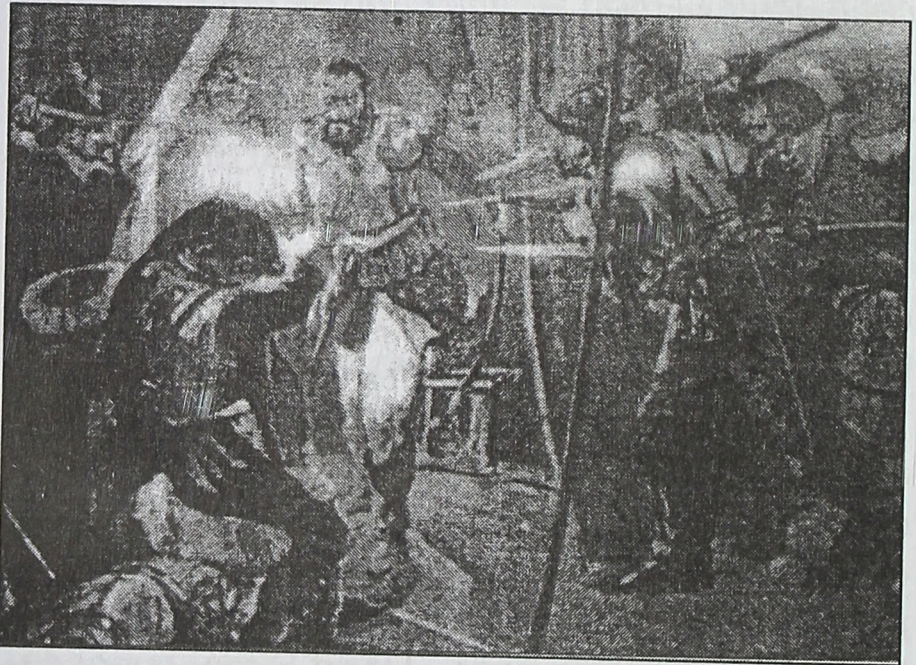
Maestrul știa ce îl așteaptă... Știa că a îmbrăcat cămașa morții din momentul când a lăsat condeii săi ascuțiți să topească în el toată ura

și indignarea față de expansiunea fascistă. Acest fapt este dovedit și de cele două poezii pe care le-a scris în preziua morții: *“Am fost tăind un brad bătrân/ Fiindcă făcea prea multă umbră/ Și-atuncea din pădurea sumbră/ Se auzi un glas păgân:// “O, voi, ce-n soare cald trăiți/ Și atunci ați răpus strămoșul nostru,/ Să nu vă strice rostul vostru/ De ce sunteți așa grăbiți?// În anii mulți cât el a fost/ De-a lungul ceasurilor grele/ Supt poza crucilor rebele/ Mulți și-au aflat un adăpost.// Moșneagul stând pe culme drept/ A fost la drum o călăuză/ Și-n vremea aspră și hursuză/ El cu furtunilor au dat piept.// Folos aduse cât fu viu;/ Ci mort acuma când se duce,/ Ce alta poate-a vă aduce,/ Decât doar încă un sicriu?!...// (Brad bătrân)*. Este clar, savantul se pregătea să intre în eternitate, dar nu s-a ploconit, ci și-a așteptat soarta!

După cutremurul din 9/10 nov.1940, când casa de la Vălenii de Munte suferise mult, stătea la vila din Sinaia. În 27 nov.1940, pe la orele 17.30, a fost ridicat de un grup de legionari, spre a fi dus la București, pentru niște declarații. Nu a opus rezistență. Știa ce îl așteaptă. A doua zi, dimineața, niște țărani l-au găsit în șanțul de la marginea drumului dintre Ploiești și Ștrejnic. Bruma îl acoperise ușor...Horia Sima, cunoscutul comandant legionar, în memoriile sale, le pomenise numele celor care făcuseră parte din grupul asasin: Traian Boeru, Ștefan Cojocaru, Ion Jurcan, Traian Iorga, Otto Schweninger,

Tudor Dacu, Ștefan Iacobuță, Ion Atanasiu. Abia după rebeliunea legionară, din 21-23 ian.1941, s-a început un proces, audiindu-se circa 100 de persoane, pentru cazurile Iorga și Madgearu. Au fost inculpanți 5 legionari, dintre care 4 erau deja în Germania. Au fost condamnați în lipsă, la moarte, dar, bine-mersi, au murit...de bătrânețe, toți. Al cincilea, Ștefan Cojocaru, a fost...achitat. Cam acesta a fost dosarul celei mai strălucite minți românești!

MIHAI VITEAZUL

Mihai Viteazul a fost fiul Theodoriei și al lui Pătrașcu Vodă cel Bun, domnitor al Țării Românești între anii 1554-1557. Mihai Viteazul a fost frate cu Petru Cercel. Mihai, născut în 1557, s-a

dovedit a fi o minte ascuțită, o fire descurcăreață. Știa greaca, turca, slovacă și latina. Și-a început viața de adult cu comerțul. Bănișor de Mehedinți ajunge la 30 de ani. În biografia sa, mai figurează: Mare Stolnic, Mare Postelnic (1591), Mare ban al Craiovei (1593). Domnitorul Alexandru cel Rău îl prigonește și i-a drumul Constantinopolului. Pe 11 oct.1593, Poarta Otomană îl numește domn al Țării Românești.

Visul lui era Unirea celor 3 Principate românești. Iese victorios la Șelimbăr, în 1599, eveniment prin care unește Transilvania cu Țara Românească. La 27 mai 1600, în urma unor victorii, emite la Iași un hristov, intitulându-se: *“Io, Mihai Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domn al Țării Românești, al Ardealului și a toată Țara Moldovei”*. Ce a urmat, se știe din istorie, din filme etc. Ne vom opri la sfârșitul său tragic, care are loc în dimineața zilei de 9/19 august 1601, la Câmpia Turzii. Asasinatul este pus la cale de generalul Basta, cu cooperarea austriecilor, personalitatea lui devenind, deja, un pericol pentru mai marii Europei de atunci. Moartea lui a reprezentat nu numai un asasinat odios, ci un pas înapoi în istoria noastră, Mihai reprezentând, mai apoi, veacuri de-a rândul, un simbol al speranței românilor într-o Unire. Că nu era voit nici din interior (de unii), nici din exterior, o spun chiar cuvintele lui: *“Cardinalul (Andrei Bathory) îmi trimite sol (...) ca eu să-mi părăsesc țara, pentru că nici el, nici moldovenii (n.n. Movileștii),*

nici chiar turcii nu erau mulțumiți și nici nu voiau să rămân în Țara Românească.(...) Nu-mi las nimănui țara și moșia până ce nu mor smulge de acolo târându-mă de picioare”.

În 9 (19) aug.1601, Basta trimite soldații germani și valoni să-l aresteze pe Mihai. Mihai se afla într-un cort. Nu știa ce i se pregătește. În clipa, însă, în care sesizează pericolul, pune mâna pe spadă, dar căpitanul Raucigny (după alții, cdt. valon Beauri) îl lovește mortal cu o halebardă. I se taie, apoi, capul cu spada proprie. În ceea ce privește trupul, sunt două variante: Basta a ordonat să fie dat la câini, sau că, după trei zile, un român l-a înmormântat creștinește. Frații Buzești au luat capul și l-au îngropat la Mănăstirea Dealu, unde se află îngropat și acum, sub o lespede. Pe piatra funerară, Frații Buzești au inscripționat: *“Aici zace cinstitul și răposatul capul creștinului Mihail, marele voevod ce au fost domnul Țării Românești și Ardealului și Moldovei.”* Cronicarul George Brancovici spune că, la îngăduința lui Basta, trupul a fost înmormântat la Alba Iulia, în Mitropolia Bălgradului. La aceste variante, se mai adaugă una și anume: însuși Basta l-ar fi ucis într-un moment când venise la el pentru reîmpăcare. Se zice că și tatăl lui Mihai, Pătrașcu Vodă, a murit pe 24 dec.1557, otrăvit, după ce a băut apă dintr-o cupă adusă de vornicul său.

TUDOR VLADIMIRESCU

Rolul lui Tudor Vladimirescu, în istoria poporului român, este acela că, în plină epocă fanariotă, a începutului de secol XIX, s-a ridicat în lupta pentru neatârnamare. El își formase a armată de panduri, de circa 16.000. Dar, la un moment dat, el a căzut victimă, condamnat fiind tocmai de eteriștii lui Alexandru Ipsilanti. Un "Divan", format din boeri de cea mai joasă conștiință, creat la Câmpulung, l-a judecat pe Tudor, cel care a condus re-

voluția. Era o răzbunare față de crezul lui, care spunea că: "*Patria este norodul, nu tagma jefuitorilor*". Era prea mult pentru "mafia" din vremea aceea. Soarta lui fusese pecetluită pentru că și-a permis să "tulbure liniștea tagmei jefuitorilor".

Deși cuvintele sunt grele, iată câteva detalii privind asasinarea lui... Călăul său a fost, la Târgoviște, cel mai sângeros dintre eteriști. Asasinatul s-a petrecut în noaptea de 21/22 mai

1821 (alte surse dau data de 26/27 mai). Caravia l-a împușcat, după care i-a ciopărit trupul și l-a aruncat într-o fântână părăsită. Despre moartea lui a vorbit și colonelul rus Liprandi, care a spus că nu a avut loc nici un proces, toate uneltirile împotriva lui sunt falsuri.

Asasinatul a fost mușamalizat, eteriștii susținând că Tudor este viu, doar că e plecat în Rusia. Tudor a fost înlăturat prin trădare, de o coaliție pusă la cale încă de la scânteia revoluției condusă de el. De un singur lucru putea putea fi învinuit: marele patriotism și atașamentul față de nevoile celor mulți. Era prea corect să poată crede, chiar pentru o clipă, că ar putea fi reprimat mișelește. Naivitatea lui a cântărit greu în balanța cu intriganții lipsiți de scrupule.

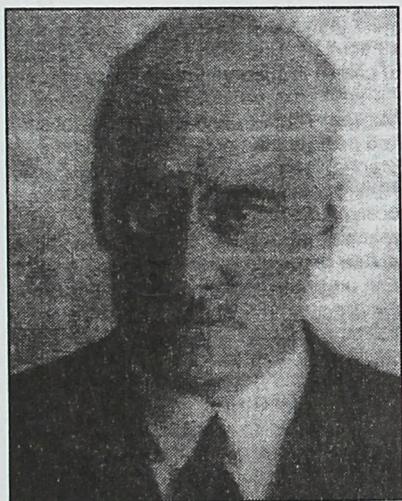
S-a aflat că, pentru prima dată, tricolorul românesc a fost folosit ca stindard de pandurii lui Tudor, fiind arborat la intrarea în București. El a fost confecționat la Mănăstirea Antini din București, cu contribuția episcopului de Argeș, Ilarion Gheorghidiș precum și a lui Gheorghe Lazăr, ambii prieteni ai lui Tudor.

Pentru mai tinerii noștri cititori, redăm câteva date personale ale biografiei sale...S-a născut în satul Vladimir, jud. Gorj (fiind, mai târziu, după aproape o sută de ani, un simbol pentru Ecaterina Teodoroiu, în primul război mondial), în 1780. Învață carte la Craiova și în casa boierului Glogoveanu. Ocupă funcția de logofăt pe moșia acestui boier, în 1806, devine vătaf de

plai la Cloșani. Este animat de dorința de-a scoate țara de sub influența fanariotă. De aceea, pornește Revoluția din 1821. Ideile sale sunt cuprinse în Proclamațiile de la Padeș și București. Ideile îi sunt acceptate de țărani și târgoveți. Cât privește Eteria, aceasta era o formațiune militară greacă, sub conducerea lui Alexandru Ipsilanti, care, la rândul ei, pornise să elibereze Grecia.

Martirul lui Tudor Vladimirescu nu a fost zadarnic. El a devenit un simbol pentru toți acei care au crezut în ideea de dreptate și libertate.

I. G. DUCA

I.G.Duca, președintele Consiliului de Miniștri, a fost asasinat, în gara Sinaia, în seara zilei de 29 decembrie 1933. Asasinii au fost Niki Constantinescu, Ion Caramica și Balimacea, membri ai Gărzii de Fier. La 20 decembrie 1933, liberalii câștigau alegerile cu

51%. Deși ministrul de Interne și șeful Siguranței știau de atentat, n-au luat nici o măsură. În ziua asasinatului, I.G.Duca a fost chemat de regele Carol al II lea, la Sinaia, la o întrevvedere. Analistii spun că regele, la rândul lui, știa de

atentatul ce i se pregătește, dar... Numirea lui ca prim-ministru a deranjat chiar și pe unii liberali, moșieri mari sau mici, care ar fi vrut în frunte un om cu o situație economică, nu un om modest, care avea drept avere ideile sale, devotamentul față de aceste idei, și nu jocul diferitelor interese politice.

Iată și câteva date despre I.G.Duca... S-a născut la 20 dec. 1873, în București. Obține titlul de doctor în Drept, în Franța. Era apropiat de Franța și Anglia; probabil asta i-a adus antipatia din partea unora. Funcții: director al Centralei băncilor populare (1907); ministru al Instrucțiunii (cabinetul lui I.C.Brătianu, 1914); ministru de externe (1924); ministru de Interne (1927); lider al Partidului Liberal (28 dec. 1930); prim-ministru (10 nov. 1933, din însărcinarea lui Carol al II-lea).

Era proverbială modestia lui. Trăia în 2-3 camere, se îmbrăca sobru, fiind total dezinteresat față de avere, deși ar fi putut, în funcțiile avute, să-și facă avere. Soția lui, când participa la sindrofii, împrumuta toaletele. Atunci când a fost asasinat, avea în buzunar câțiva lei, iar cămașa, la un umăr, fusese cusută... Singura lui avere era o căsuță modestă, la Măldărăști, jud. Vâlcea, unde mergea din când în când. Iată ce zicea despre el, în 1 ian. 1934, ziarul "Viitorul": *"Știrile ce vin din întreaga țară mărturisesc covârșitoarea durere pricinuită de moartea tragică a lui I.G.Duca. Pentru întreaga opinie pu-*

blică, odiosul asasinat nu răpește numai pe marele bărbat de stat Ion G. Duca, în momentul când avea mai multă nevoie de el, ci răpește un om cunoscut și iubit pretutindeni, pentru bunătatea, abilitatea și onestitatea sa. Cu același binevoitor surâs, care ascundea de multe ori ostenele personale, I.G.Duca a cutreierat întreaga țară, a vorbit pretutindeni, fie ca fruntaș politic, fie ca simplu conferențiar. Pretutindeni a fost iubit și respectat. Pretutindeni se adunau oamenii din toate partidele politice și din toate straturile sociale, spre a-l asculta”.

Ce poatefi mai elocvent decât aceste cuvinte? Parcurgând succent această bibliografie și meditănd la sfârșitul acesta tragic te întrebi, bineînțeles, retoric, unde se află delimitarea între bunul-simț și pericolul de-a fi mâncat de hiene? Când, oare, Cel de Sus va pune punct răului din om, răului din societate, de la noi și de aiurea? Să fie aceste tare un dat, sau omul, de la poziția lui patrupedă până la cea bipedă, și-a adăugat zi de zi, ceas de ceas, câte un bob de nechină în sufletul său?

“Viața arădeană”, anul XI, 2004, nr. 5-6 (255-256) p. 9; “Tribuna Universității” U.V.V.G. - Arad, anul II, 2004, nr. 4 (7), p. 13

De la monștrii apocaliptici la oamenii care merită acest Pământ

Am văzut un film nu sub semnul violenței, ci a unui colț din Apocalipsă... "Conspirația", producție anglo-americană. Acțiunea se rezuma la o ședință conspirativă, desfășurată într-o vilă a unui colonel german, la care au participat 20 de ofițeri superiori: maiori, colonei, generali germani, nimeni alții decât cei care au pătut palma în una dintre cele mai odioase atrocități umane: exterminarea evreilor în cel de-al doilea război mondial. Nu le-am reținut numele, istoria a făcut-o, pe noi ne interesează faptul în sine. Motivația existenței lor nu era altceva decât ura, ura față de poporul evreu, care trebuia exterminat cu orice preț, adică, cu prețul celui mai mare quantum al degradării umane.

Când urmăreai dialogurile lor, care se întreceau care mai de care în "cantitatea" de evrei exterminată pe ore, zile, ani, ți se tăia respirația și nu-ți venea să crezi că acești monștri au avut față umană. Subiectul era atât de dur încât nu orice actor ar fi acceptat să de-a viață acestor personaje, care, până la urmă, s-a dovedit, că nu s-au dezmințit, milioanele de evrei plătind cel mai mare tribut din istoria omenirii. Se încercau

variante de exterminare, luându-se în calcul "costurile de producție", dar, înainte de toate, viteza "de lucru".

Ce demoni au putut intra în acești oameni, înnebuniți de ideea rasei pure, dominatoare, cealaltă nefiind altceva decât elemente de statistică? Cum "conspirația" trebuia să rămână ultrasecretă, s-a dat de înțeles că nici infernalul Hitler nu aflase încă de "încălzirea" acoliților lui, care, deja, trimiseră, fiecare, în lumea de dincolo, zeci de mii de evrei.

Unul dintre ei chiar îi dădu drept plidă unui confrate, cum un târâr a fost tratat diferit de cei doi părinți: mama l-a apărât și cocoloșit toată viața, în timp ce tatăl îi administra câte o corecție. Pentru asta l-a urât toată viața. La moartea mamei, însă cea care l-a iubit enorm și pe care a iubit-o, n-a vărsat o lacrimă. A mai trăit vreo douăzeci de ani alături de tatăl pe care îl ura. La moartea lui, a început să plângă... Nu mai avea pentru ce trăi! Nu a plâns pentru tatăl său, ci pentru ideea că obiectul urii sale nu mai exista. Aici voia să bată ofițerul cu pilda sa: ura față de evrei era motivația viscerală a existenței lor. Aproape că urmau să regrete faptul că, într-o zi, victorioasă fiind, nu mai aveau pe cine ucide. Ideea de compromis a unora, de-a fi sterilizați, a fost repede "bătută" de ura apocaliptică a celorlalți, care, prin vorbe și gesturi, dădeau de înțeles că soluția finală, la care gândiseră și care le îngroșa existența, nu putea

să aibă variante.

Istoria a dovedit că această "conspirație" satanică a dat roade. Unde sunt sufletele acelor monștri? Să fie, oare, date cu împrumut unora dintre cei de azi, care văd în violență doar o condiție sine - qua - non a existenței lor?

Lecțiile istoriei, dure și, din păcate, repetabile nu se învață. Se pășește mereu pe același drum al sabiei și prafului de pușcă. Cine va veni să facă ordine în această "ogradă" mondială, pe acest pământ binecuvântat de Dumnezeu?

Am citit, recent, că cercetătorii sud-coreeni au reușit să regenereze un țesut bolnav (nu intru în detalii de specialitate), ceea ce ne va duce la eliminarea, pe viitor, a transplanturilor de organe. Este o mână a lui Dumnezeu, în mod sigur. Dumnezeu acționează prin oamenii săi. Revin, am citit că de prin 1970 au început să se nască copii "indigo", iar din 2000 copii de "cristal". Primii vor deveni mari savanți, ceilalți vor conduce lumea. Adică, vor fi oameni creați de Dumnezeu pentru a salva omenirea. Ei nu vor mai avea tarele înaintașilor. Ei nu vor mai avea în gene violența, egoismul, nimicnicia, minciuna. Având frâiele conducerii mondiale, probabil, pe parcursul a 2-3 generații, va veni pe pământ (adică, va trăi) omul care merită acest Pământ. Să fie acesta Paradisul pierdut de Adam? Priviți la televizor frumusețea Terrei: mări și oceane, dealuri și munți, ape și câmpii. Cu excepția unor cazuri de natură dezlănțuită (tai-

funuri, cicloane, uragane), Pământul ne oferă un Paradis. Și acele cazuri, tot prin mintea omului, vor putea fi prevenite, suntem siguri. În viitor, chiar și cutremurile vor fi evitate de om, de mintea omului. O minte dată de Divinitate. Mă întreb și m-am întrebat de multe ori de ce a îngăduit Dumnezeu atâtea atrocități pe acest Pământ? Să avem termen de comparație? Să știm să deosebim binele de rău? Atât de mult să fi dăinuit pedeapsa dată strămoșilor noștri, Adam și Eva?

Nu mai este mult până...aproape. Acest aproape va însemna 2-3 generații. E o nimica toată față de imensitatea Universului. Nu trebuie să ne pierdem speranța. Când cele ce le scriu acum vor fi înfăptuite, sigur noi nu vom mai fi. Dar vom exista prin urmașii noștri, pentru care glonțul va fi doar o amintire, istoria multimilenară doar un bau-bau de speriat... Pe cine? Atunci nu se va mai speria nimeni, pentru că nu vor mai fi tare umane, ci adevărații oameni plăcuți lui Dumnezeu. Amin!

“Viața arădeană”, anul XI, 2004, nr. 5-6 (255-256) p. 9
“Tribuna Universității” U.V.V.G. - Arad, anul II, 2004,
nr. 4 (7), p. 15

Incredibilele întâmplări ale vieții...

Din nou "Surprize, surprize" mă determină să scriu, deși, recunosc, timpul veșnic ocupat nu-mi permite să urmăresc, în mod constant, această emisiune pe care unii, dedați cu filmele violente și violentante, o pun la un index lacrimogen. Cel care este cinstit nu poate nega faptul că, de atâtea ori, această emisiune, ca și altele de acest gen, au dus pe micul ecran întâmplări și fapte de viață care, chiar dacă ți-e inima împietrită, tot te determină să reflectezi. Și a da o lacrimă e ceva omenesc, nu ține de roboții insensibili, care, pe plan mondial, ne-au luat din sensibilitate și ne-au îndepărtat unii de alții.

Un asemenea exemplu, o asemenea "poveste" mi-a fost dat să văd sâmbătă, 20 martie 2004 - ziua tatălui meu, fie iertat; ar fi împlinit 83 de ani, dacă nu s-ar fi prăpădit la 67 de ani -, când o tânără, de 18 ani, mulțumea binefăcătorului ei...

Cu 18 ani în urmă, mama sa a ajuns în detenție, "pe motiv că lumea rea o invidia". Era ghid turistic și conducea grupuri în excursii peste hotare. A fost condamnată pe motiv că...a stat de vorbă cu străinii. Pe atunci, ușor puteai să ajungi în...spatele ușilor închise, mai ales dacă acel care îți voia "binele" avea și ceva relații. Așa a ajuns femeia în locul cu ceva mai

bine decât la cimitir, ca să parafralez un fragment dintr-o anecdotă (fie-mi iertată divagația). La scurt timp, a aflat că e gravidă în luna a doua. A născut în Penitenciar, un copil, o fată, prematur, fătul având doar 1,5 kg. A fost dusă într-un orfelinat. Femeia, mama, s-a îmbolnăvit grav, factorii de toate felurile i-au făcut cadou o "leucemie", ce a trimis-o în pământ, când fiica sa avea doar 3 ani. Cum fetița avea un tată (nu am înțeles dacă fusese sau nu legitim cu mama fetei), acesta a luat-o la el. S-a căsătorit și a mai avut o fiică. După câțiva ani, s-a îmbolnăvit și el și a murit. Soția lui a rămas cu două fete, înconjurată de griji. Dar s-a ocupat, ca o mamă adevărată, de fiica fostului soț. *"Niciodată n-am simțit vreo diferență între mine și fiica dumneaei - spunea fata, aseară, în mărturisirea făcută Andreei Marin. Dacă n-ar fi fost dânsa, nu aș fi cine sunt, adică omul din fața dumneavoastră"*. Lângă ea, o femeie trecută de prima tinerețe, modestă, ca și cum nimic deosebit nu a înfăptuit. Că viața nu a fost prea darnică cu ea se vedea pe cutele ce-i împodobeau fața. Dar avea o mândrie a ei, a omului care totdeauna a trăit cu frica lui Dumnezeu, a omului care nu face un lucru pentru răsplată, ci pentru că Dumnezeu ȳa dat în inimă, poate, mai multă omenie decât altora. Sau poate că această omenie și-a clădit-o singură, odată cu aerul ce-l respiră, sau apa ce o bea, odată cu prima raportare, după puterea minții, a binelui cu răul.

Pentru că fata împlinea 18 ani, o firmă i-a dăruit, prin intermediul emisiunii, o bijuterie, iar mamei, cea care a ridicat o mogâldeată de doar 3 anișori la statutul de om major, Patriarhia i-a dăruit o vacanță de 2 săptămâni la mănăstirile moldovenești, să-i apropie și mai mult sufletul de seva pământului și de înălțarea Cerului.

Unde sunteți, mameilor, care, sănătoase fiind, vă abandonați copiii prin orfelinate, ca și cum ei nu ar fi o parte din viața și datoria voastră, ci niște haine vechi, murdare și rupte, bune de aruncat la tomberon?

“Viața arădeană”, anul XI, 2004, nr. 5-6 (255-256) p.

Amara pâine a străinătății

Când eram copil, auzeam de la părinții mei că al lui cutare și cutare sunt "găzdăcoi" pentru că tatăl sau bunicul au lucrat în America și, făcând bani acolo, s-au reîntors acasă, banii investindu-i în pământ, animale sau în construcții de case. Pământul și animalele, mai apoi, le-au luat colectivul, dar, oamenii noștri au rămas cu... casele, mai acatării decât ale altora (bineînțeles, casele ce nu au fost naționalizate, primind anumite funcții... publice). Ba mai mult, atunci când unul se descurca bine într-o treabă, uimirea se metamorfoza într-o exclamație: "Domnule, ăsta face bani ca la America!" (cu accent pe "ri").

Celebrul '89 ne-a adus multe libertăți, dar ne-a zduncinat talpa casei... Multe familii, în disperarea zilei prezente și a zilei de mâine, își iau lumea în cap doar pentru o brumă de pâine, care are alte culori și alte dimensiuni decât cele mioritice. Este scandalos de nedreaptă această lume când trebuie să mânânci ca americanul, germanul sau italianul, dar câștigul este de 20 - 30 de ori mai mic! Cum s-a ajuns aici? Cine e vinovat? E greu de spus! Vina este colectivă, parte a conducerii, parte a omului însuși. Dar nu în acest punct vreau să zăbovesc...

Se pleacă, se pleacă în străinătate... Pentru un banal loc de culegător de căpșuni, în Spania, televiziunile ne-au arătat cum oamenii se călcau în picioare și se "cununau" zile și nopți la rând cu Căpitala. Culegători de căpșuni! Ce ideal! Dar asta, totuși, e ceva. Pentru câteva sute de euro, care, acolo, reprezintă un "jeg" de salar, fiicele noastre fac pe fetele în casă în Italia sau Germania, nu o dată îndeplinind și alte funcții... Când mă gândesc la ele, îmi imaginez sclavele negre din filmele contemporane ca... "Pe aripile vântului etc".

Ziarele au relatat, pe larg, cazuri când așa zisele menajere munceau 16-18 ore pe zi, la orice mică nesupunere administrându-li-se bătaie. Așa zisele dansatoare (deci, artiste) nu sunt altceva decât materie primă pentru poftele nemăsurate de câștig ale proxeneților, care le vând ca pe niște vite.

Bărbații unde pot lucra? În construcții, în domeniul forestier, adică, acolo unde este "rupere de oase". Cât câștigă? De "n" ori mai puțin decât... autohtonii.

Vom intra, într-o zi, în Europa. Mare și frumoasă țară! Un fel de... Statele Unite ale Americii, dar europene. Sună frumos. Cine nu dorește să facă parte dintr-o familie mare, cu frați mulți, verișori, și cu surori frumoase, ca Ileana Cosânzeana? Dar cu Europa aceasta, după părerea mea, va fi o poveste interesantă. Și, pentru noi, una tristă, cel puțin pentru urmă-

torii 20 - 30 de ani, adică, o generație, o generație și jumătate. De ce? Pentru că vom fi un fel de "paria" ai Europei. Noi, bulgarii și alți estici. Făloșii zilei de azi vor avea ca urmași pe făloșii zilei de mâine. Printre ei, vom fi noi, lustragiii, fetele din casă, cei care își rup oasele la cele mai grele munci. Unii, mai subțiri la mațe, îmi vor spune că avem români care lucrează chiar pentru Bill Gates. Da, avem, și nu numai pentru el. Dar împărțiți numărul celor ajunși la milioanele de români și vedeți la ce procent vă raportați!

Mai nou, facem parte integrantă, trupește, din sângeroasele atentate, devenind elemente de macabre statistici. Păcat! Într-o perioadă tulbură, Lucrețiu Pătrașcu a spus, la Cluj, la o întâlnire cu studenții, că, "înainte de a fi comunist, sunt român". Cuvintele acestea l-au costat viața. La o scară a bunului simț, la rândul meu spun: înainte de a fi european, sunt român. Iubesc tot ce e românesc (prin asta îi includ și pe ungurii, germanii, sârbii, bulgarii etc, care împart cu mine frumusețea - amărăciunea acestei gлии), dar respect și valorile altora, mai de aproape sau mai de departe. Cu o condiție: să nu mă considere sclavul lui.

Amara pâine a străinătății, care stă la masa visului pe post de cozonac! Unde ești, Doamne, să ne arăți umbrele și luminile, așa cum sunt, nu cum le zugrăvesc unii, în picturi cât mapamondul însuși?

"Viața arădeană", anul XI, 2004, nr. 5-6 (255-256) p. 23

Discursul ambasadorului Michael Guest la Arad (11 martie, 2004) - o „lecție“ de urmat pentru cei care vor să o primească

La invitația d-lui dipl. ing. Dorel Popa, primarul municipiului Arad, Michael Guest, ambasadorul Statelor Unite ale Americii la București, a efectuat o vizită în orașul nostru, vizita Excelenței-Sale având mai multe puncte: Universitatea „Aurel Vlaicu” Arad, pentru decernarea titlului de Doctor Honoris Causa, întâlnirea cu investitorii străini din zonă la Pavilionul Expozițional al Camerei de Comerț, Industrie și Agricultură din Arad, întâlnirea cu presa la Casa Neuman.

Michael Guest este o personalitate proeminentă a diplomației americane, Excelența-Sa având o carte de vizită impresionantă, deși are doar 44 de ani. Nouă ne-a făcut o puternică și pozitivă impresie, includerea acestui material în cartea de față, fiind o dovadă în acest sens.

(Spicuri din CV)

- Master de Afaceri Externe al University of Virginia (Charlottestville, Virginia)
- Licențiat în Științe istorice și Politice al Universității Furman (Greenville, Carolina de Sud)

- Studii postuniversitare de economie universitară la Universitatea din Toulouse

- A lucrat:

- Consulatul General American din Hong-Kong (2 ani)

- Oficiul pentru Securitate Europeană și

Afaceri Politice

- Face parte din delegația SUA (1981 - 1983) la negocierea controlului armamentului cu Uniunea Sovietică.
- Ambasada de la Moscova (1987 - 1989)
- Washington (1989), în posturi cheie privind securitatea europeană și afacerile politice; în această calitate a asigurat participarea SUA la Conferința pentru Securitate și Cooperare în Europa (CSCE) și a participat la Reuniunea "Doi plus patru", care a pregătit reunificarea pașnică a Germaniei.
- Consilier al Ambasadei SUA la Paris
- Adjunct al șefului misiunii diplomatice americane la Praga
- Prim - adjunct al Secretarului pentru Afaceri Legislative în Ministerul Afacerilor Externe (SUA)
- Adjunct al secretarului de presă al Casei Albe
- Adjunct al Secretarului Executiv al Departamentului de Stat
- Ambasador al SUA la București

"Vă mulțumesc, domnule primar, pentru cuvintele frumoase pe care le-ați rostit. Lăsați-mă, ca, la rândul meu, să vă mulțumesc pentru modul în care conduceți și îndrumați acest oraș. În timpul petrecut în România, am urmărit cum ați transformat orașul Arad într-un model de dialog pozitiv și cooperare inter-etnică. Ați jucat, de

asemenea, un rol crucial în sprijinirea colaborării cu comunitatea americană de afaceri, care are o pondere semnificativă aici, în oraș, fapt pentru care vă sunt recunoscător. Este o onoare să vă cunosc și îmi doresc să continuăm această relație de parteneriat și în viitor.”

Păstrându-ne o totală independență din punct de vedere politic, nu se poate nega faptul că dipl. ing. Dorel Popa (pe care-l cunosc din tinerețe, când era tânăr inginer la Combinatul de Îngrășăminte chimice Arad), foarte bun cunosător al limbii engleze, a fost invitat de nenumărate ori în SUA, de personalități de marcă din varii domenii de activitate, legând prieteni trainice cu acestea. Cu Excelența-Sa, Michael Guest, se cunoaște bine, între domniile lor statornicindu-se relații de aprecieri reciproce.

“Este cu adevărat minunat să mă întorc la Arad - un oraș cu o istorie deosebit de bogată, evident, nu doar pentru impresionanta citadelă, care stă de veghe dincolo de râu, dar și pentru arhitectura elegantă a începutului de secol trecut, care conferă grație atâtor străzi. Cu fiecare vizită pe care o fac, fie oficială, fie particulară, simt în acest oraș o nouă energie și o nouă viață. “

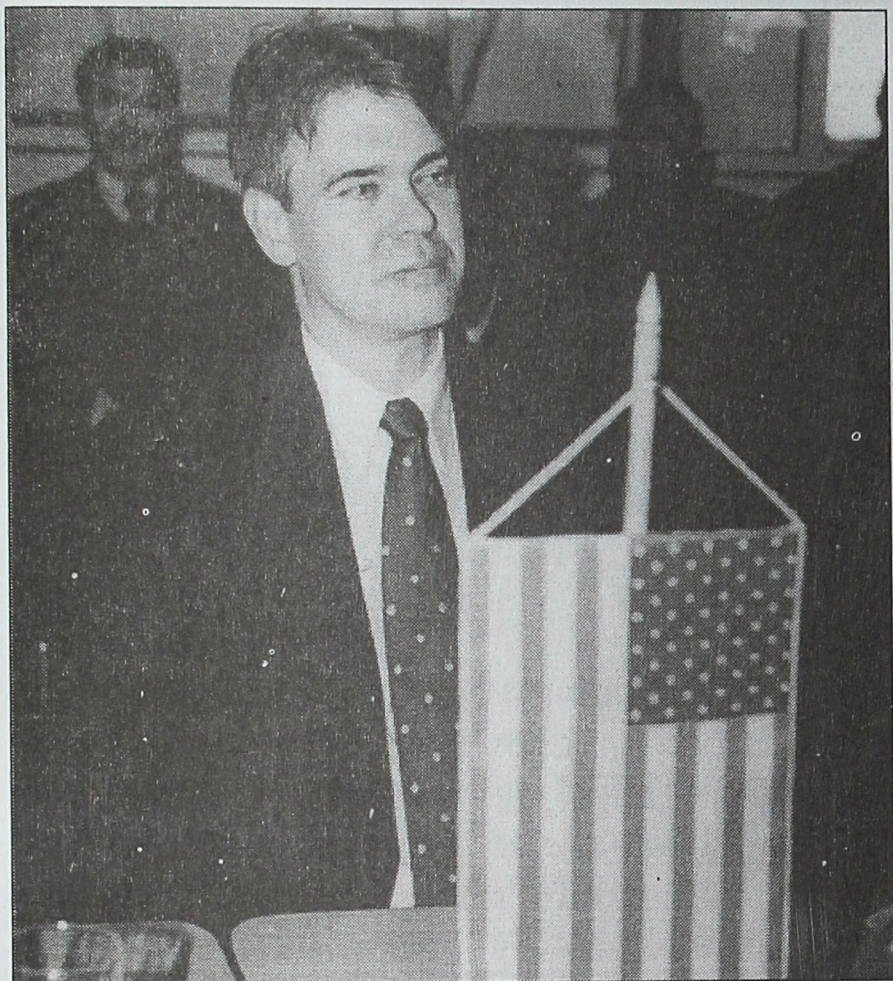
„Gurile rele”, cu prilejul conferinței de presă, au legat vizita ambasadorului Michael Guest de apropiata campanie electorală a primarului urbei. (n.n. Întâlnirea se desfășura înainte de alegerile din 6/20 iunie 2004). Ambasadorul a

negat această idee. Păcat că întotdeauna se găsesc dintre acei negri în cerul gurii, care văd în fiecare Ileană Consâzeană o viitoare... Mumă a Pădurii. Michael Guest s-a simțit, încă de la început, atras de Orașul de pe Mureș.

“Apreciez, de asemenea, încrederea pe care această universitate mi-o acordă, prin oferirea acestei distincții onorifice. În mod sigur, această ceremonie, la o univeritate atât de distinsă, mă face să țin și mai mult la orașul Arad și la această regiune dintre Crișana și Banat. Este prima zonă din România pe care am vizitat-o după ce am sosit ca ambasador al Statelor Unite, în urmă cu aproximativ doi ani și jumătate. Față de prima mea vizită, astăzi, mă simt aici și mai mult ca 'acasă' și pentru aceasta, primiți, vă rog, mulțumirile mele.”

După cum se știe, orașul Arad are două uni-

versități tinere (care au luat ființă după revoluție: Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” și Universitatea „Aurel Vlaicu”, rectorii acestora fiind prof. univ. dr. Aurel Ardelean și prof. univ. dr. Lizica Mihaș, ambii fiind realeși în funcție, în primăvara acestui an. Ambele unități de învățământ superior se străduiesc, prin corpul profesional de care dispune, să se înscrie pe o linie valorică ascendentă, să realizeze cât mai multe punți de colaborare cu unități similare din țară și străinătate. Cum e și firesc, în orice domeniu de activi-

tate, există o luptă, a competiție, care, de fapt, duce la progres. Pentru noi, ca și pentru arădenii implicați în actul de cultură și învățământ, bunele rezultate ale acestor două universități ne bucură și nu agreem unele asperități, care, inerent ar putea apare. Ambele universități au avut ca invitate mari personalități din țară și străinătate, unele fiind distinse cu titlul de Doctor Honoris Causa. De astă dată, a fost vizitată Univ. „Aurel Vlaicu”...

Ascultându-l pe Michael Guest, vădit emoționat, mi-am dat seama, încă o dată, că indiferent cine ești în viață, în primul și în primul rând, ești om, cu grijile tale, cu emoțiile tale, cu „bagajul” de amintiri.

A urmat, apoi, o privire obiectivă asupra unui subiect tabu: ce a făcut ca SUA să devină un fanion al democrației mondiale, o Fata Morgana

a miliarde de oameni de pe cuprinsul planetei, un miraj mondial...

“De câte ori vizitez o universitate ca aceasta, îmi aduc aminte de zilele mele ca student la istorie. Pe măsură ce studiam trecutul, am devenit mai conștient de ce țara mea și comunitatea în care am trăit s-au dezvoltat așa cum au făcut-o. Am ajuns să văd America drept o țară construită de conducerea ei prin:

▫ Extraordinarul angajament al fondatorilor Americii de a respecta drepturile fundamentale ale cetățenilor și de a asigura protejarea drepturilor minorităților;

▫ Deciziile Curții Supreme, care au afirmat, și extins aceste drepturi;

▫ Viziunea pe care s-a bazat cumpărarea statului Louisiana și curajul coloniștilor, care au împins granițele Americii până la Oceanul Pacific;

▫ Mișcările cetățenești - deseori începând cu dedicația unui singur om, care a dat dovada de foarte multă hotărâre - și care au dus schimbări în bine pentru toți;

▫ Politici ambițioase care au permis inițiativa și creșterea economică, manifestate deseori la nivel local;

▫ Și voința care a împins America în exploatarea mo-dernă a granițelor științei, spațiului și potențialului uman.”

Ne-a impresionat, de asemenea, modul în care ambasadorul Americii la București a înțeles

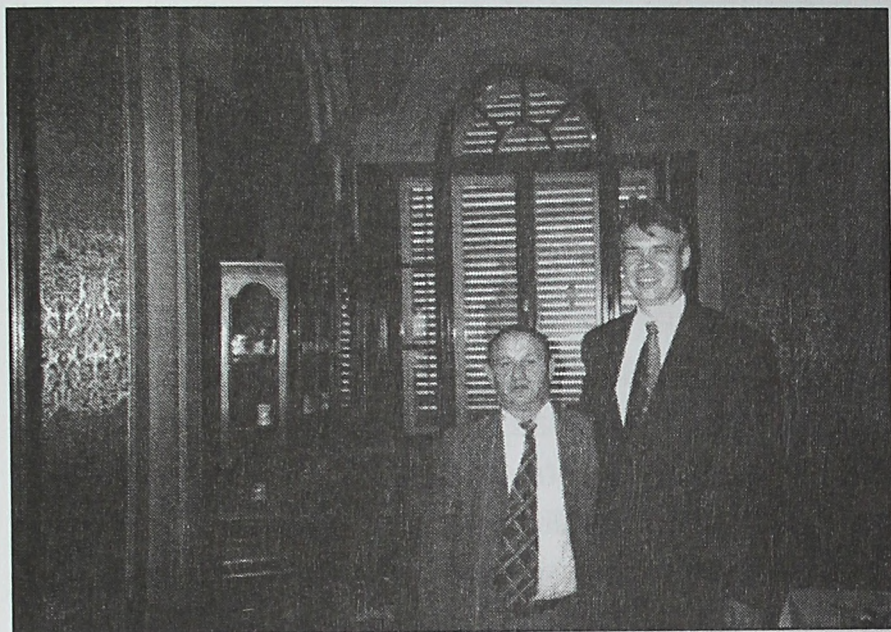
să se implice în misiunea sa... A vizitat aproape toate județele țării, pentru că, spunea în timpul vizitei, este bine să fii documentat la fața locului. Da, într-adevăr, subscriem la această idee. Ce vezi cu ochii tăi e una, ce ți se pune pe tavă e alta. Dincolo de cele spuse, ne-a impresionat și aplecarea domniei-sale spre cunoașterea istoriei patriei noastre.

“Fiecare țară are propria sa poveste, desigur, iar de-a lungul istoriei, România s-a bucurat de multe exemple ale unor conducători puternici. Pe măsură ce am călătorit prin toată țara, am întâlnit amintiri vii ale acestor conducători - ruinele de la Poenari, mănăstirile clădite de Ștefan cel Mare, fortificații ridicate ici și colo de cei care le-au rezistat turcilor. Sau gânditorii de început ai României unite, cum a fost Alexandru Ioan Cuza. Puteți fi mândri în mod justificat de toate acestea.”

Urmează în cuvântul său o primire înapoi, spre anii dictaturii, spre mentalitățile unora de-a nu se implica, de-a aștepta totul de la conducerea țării. Sunt amintite alte țări ale realității românești, faptul că țara noastră nu a reușit să țină pasul Estului în a se apropia de Vest, dar, a făcut referitoare și la unele diferențe de ordin conjunctual între România, Cehoslovacia și Polonia, de pildă (v. cazul Valesa, Havel).

“Însă, pe măsură ce am călătorit, am întâlnit și relicve ale dezastruoasei conduceri din perioada Ceaușescu. Unele dintre acestea sunt

turnate în oțel și beton - coloși industriali care nu pot face față competiției într-o economie modernă. Altele, însă oglindesc o mentalitate care

continuă să întârzie schimbarea în această țară. Cetățenii care ar putea să ia inițiativa, dar așteaptă în schimb ca guvernul să le rezolve problemele. Manageri care nu ar lua nici cea mai mică decizie fără aprobare de la vârf. Proprietăți care rămân în mare parte în inventarul de stat. Favoritisme care înfloresc pe o neclintită lipsă de transparență. Descentralizarea politică superficială care pune aproape toată puterea reală în mâinile unor oficiali numiți și nu cele ale primarilor pe care oamenii i-au ales ca să îi servească.

De când mă aflu aici, mi s-a spus că problemele nerezolvate ale României sunt rezultat al unei lipse de resurse. În unele cazuri, acest

fapt este în mod clar adevărat. Dar, pe măsură ce m-am confruntat cu problemele care limitează relațiile Americii cu România, am ajuns la concluzia că multe dintre aceste probleme nerezolvate au apărut deoarece capacitatea de conducere a fost distrusă în timpul perioadei comuniste. Impactul acestei pierderi este vizibil astăzi, nu doar în carențele citate în raportul recent al Parlamentului European privind România, dar în multe probleme locale care sunt luate - sau, prea adesea, acelea care nu sunt luate, tradează o mentalitate a erei Ceaușescu, care este incompatibilă cu structurile occidentale în care România dorește să intre.

Spun asta fără să arunc vina pe cineva. Noi toți știm că, în perioada comunistă, românii - un popor inteligent, creativ și plin de resurse - au fost descurajați în a-și asuma conducerea. Într-adevăr, prioritatea constă în a urma, și nu în a conduce - și toți cei care încălcau granițele care le fuseseră trasate au avut deseori de plătit un tribut greu. Această prioritate era însă valabilă și în trei țări din centrul și estul Europei. De ce au avansat unele dintre aceste țări mai rapid decât altele? În mod clar, unele au beneficiat de o conducere morală ca aceea a unui Havel sau Walesa, în timp ce alții nu au beneficiat de așa ceva.”

În afară de aceasta, insistând pe idee, Excelența-Sa a mai pus un punct pe i: neimpliacarea suficientă a cetățenilor în rezolvarea pro-

blemelor legate de greutățile tranziției.

“Au avut, de asemenea, cetățeni și lideri hotărâți, care și-au dat seama că țările lor aveau șansa de a-și schimba destinul 'acum ori niciodată'. Și când va fi scrisă istoria acestei perioade, liderii care au profitat de oportunitatea pe care cetățenii le-au oferit-o, de a se debarasa de mentalitățile comuniste, de inerție, servilism și de lipsa de oportunități, vor fi cei de care lumea își va aduce aminte. Ceilalți vor fi doar pasaje că au fost prea preocupați de jocuri politice, și nu de a-și conduce cu adevărat țările.”

Având în vedere că discursul ambasadorului american avea loc în fața unei majorități formate din tineri studenți, Domnia-Sa, în continuare, a făcut un adevărat portret robot al unui om de succes, al unei personalități de succes, care își are germenii în anii de formare tânără, studenții, fiind, în primul rând, speranța viitorului fiecărei țări. Iată, deci, ce înseamnă a fi **lider**, ce-i trebuie unui om să fie **lider**...

“Prietenii, schimbarea în orice țară poate apărea doar împreună cu o capacitate de conducere adevărată, la fiecare nivel al societății. În România, această evoluție începe cu voi, studenții și viitorii lideri ai acestei țări. Trebuie să continue cu funcționarii civili de grad mediu, cu tinerii profesioniști și cu antreprenorii care au idei bune - aceștia toți trebuind să fie uniți în hotărârea lor de a face guvernul să fie mai

receptiv, iar economia, mai flexibilă. Și nu mai este nevoie să spun că o conducere puternică este esențială la nivelurile de vârf ale oricărui guvern sau societăți, pentru a contracara problemele care pot fi rezolvate doar la acel nivel.

În mod clar, nu există peste noapte o soluție pentru problemele cu care se confruntă România astăzi, și unele dintre aceste probleme vă vor rămâne vouă de rezolvat, ca viitori lideri ai acestei țări. Cum veți aborda aceste probleme? Ce calități de conducere trebuie să perfecționați pregătindu-vă să ajutați România să avanseze? Ultima întrebare s-ar potrivi foarte bine într-un curs privind capacitatea de conducere. Un asemenea curs aici și la alte universități ar putea fi o investiție puternică în viitorul României. Între timp, permiteți-mi să vă prezint unele dintre trăsăturile pe care le-am observat la cei mai buni lideri americani și la liderii pe care i-am întâlnit în cariera mea, în mai multe țări, pe parcursul a 22 de ani de diplomatie.

În primul rând, liderii au o viziune. Văd mai departe de o situație prezentă sau chiar de viitorul imediat, imaginându-și produse și țeluri pentru a îmbunătăți substanțial prezentul. Nu așteaptă să aibă inspirație - în schimb caută tot timpul noi idei și modalități mai bune pentru a trece la acțiune. Stabilesc un curs pentru a-și concretiza și comunica eficient acea viziune și cursul de acțiune. Și își iau angajamentul să își concretizeze ideile, fără a ține cont de obsta-

colele întâlnite în cale.

În al doilea rând, liderii construiesc echipe. Știu că nu pot rezolva singuri problemele - ei înțeleg că posibilitatea de a obține o schimbare reală este sporită prin încurajarea deciziilor care se iau la nivele mai joase. Echipele pe care conducătorii talentați le construiesc se bazează strict pe competență - nu pe relații, nici pe nevoia de a obține un echilibru între interese abstracte. Mai important, aceste echipe se bazează pe angajamentul luat de fiecare membru față de ceilalți, de a conlucra pentru mai bine, nu doar pentru interesele mărunte ale cuiva. Cei mai buni lideri se asigură că fiecare membru al echipei se poate face auzit și că părerile divergente sunt ascultate și evaluate, nu descurajate sau respinse. Iar liderii de vârf se asigură că promovările se fac pe bază de inițiativă, muncă multă și idei bune - nu pe state vechi de plată sau pe înclinația de a spune șefului ceea ce vrea să audă.

În al treilea rând, liderii sunt un exemplu. Ei înțeleg că standardele lor personale de etică și performanță trebuie să fie mai ridicate decât standardele pe care le așteaptă de la angajații lor. Un bun lider construiește în mod conștient o etică de lucru, care unește echipa și o face să obțină realizări noi și tot mai mari. Cei mai buni lideri au responsabilitatea personală a propriilor decizii etice și a acțiunilor personale. În prezent, responsabilitatea conducerii este un concept

care lipsește din dicționarul meu român/englez. Înseamnă să îți asumi responsabilitatea pentru acțiunile personale - sau chiar pentru lipsa de acțiune, în fața nevoii de schimbare sau de îndrumare. Cu alte cuvinte, calitatea de lider este o încredere acordată, nu un drept, și acei lideri ar trebui să fie făcuți responsabili - în fața acționarilor, a membrilor organizației pe care o conduc, sau chiar a cetățenilor țării pe care o guvernează - pentru ceea ce fac. Acest simț al responsabilității este de o importanță crucială pentru o conducere eficientă în orice organizație.

În al patrulea rând, liderii nu se tem să ia decizii sau să ia atitudine pentru ceea ce e corect. Au o filozofie de tip 'se poate realiza' - care îi determină să rezolve problemele dificile, nu doar pe cele ușoare. Își ascultă partenerii și alegătorii și caută să obțină un consens ori de câte ori e posibil. Și, repet, deciziile lor sunt bazate pe valori etice, care fac să avanseze angajații și întreaga comunitate. Aceasta înseamnă, uneori, să faci ceea ce trebuie, mai degrabă decât ceea ce e ușor.

În ultimul rând, liderii urmăresc neobosit îndeplinirea deciziilor luate. Ei fixează atribuții clare pentru punerea în practică a acelor decizii și îi fac responsabili pe cei cărora le-a fost delegată sarcina respectivă. Ei insistă să definească atent planuri de acțiune, care să stabilească o cale clară de evoluție. Și sunt riguroși și realiști

în evaluarea progreselor care li se raportează, căutând cu conștiinciozitate judecați corecte și nu în rapoarte goale de conținut, dar convenabile în privința progreselor făcute, fiind tot timpul la curent pentru a face corecțiile din mers atunci când este necesar.”

Michael Guest dă o serie de exemple din România, unde sunt oameni ce au demonstrat, prin fapte, că se poate, dacă, cumulativ sunt îndepliniți mai mulți factori. Iată, deci, aceste exemple.

“Ceea ce am încercat să schițez pentru dumneavoastră sunt trăsăturile de lider, care pot fi dezvoltate și puse în practică la orice nivel din societate. Și, din ce în ce mai des, am descoperit aceste trăsături la mulți români talentați pe care i-am întâlnit prin Țară:

▣ Un profesor de universitate care a devenit primar și care a urmat ceea ce eu numesc “politică sensibilului” - făcându-și timp să îi asculte pe cetățenii care l-au ales, incluzându-le ideile în agenda orașului și generând astfel noi locuri de muncă;

▣ Intreprinzători care, cu onestitate și muncă multă, aduc belșug și noi poli de stabilitate economică în propriile orașe - adesea fără a aștepta ajutor de la guvern;

▣ O echipă, formată din soț și soție, care produce cele mai bune viori din lume și care a început acum o afacere de prelucrare a lemnului pentru a oferi noi locuri de muncă pentru

cetățenii dintr-o localitate învecinată;

▫ Un româno-american care s-a întors în țară pentru a construi una dintre cele mai bune companii de design de infrastructuri de aici;

▫ Un tânăr care a pus bazele unui ONG, care se concentrează pe dezvoltarea abilităților de lider tocmai pentru că înțelege această necesitate în țara pe care o iubește atât de mult;

▫ Și un număr de alte ONG-uri foarte motivate, care lucrează pentru eliminarea diviziunilor etnice, a opri traficul de ființe umane, a consolida libertatea presei și a dezvolta noi legi care pot produce schimbarea în această țară.

Acestea sunt doar câteva exemple de oameni care schimbă această țară în mai bine. Nici unul dintre ei nu a fost numit în pozițiile în care se află. Nici unuia nu i s-a cerut să facă mai mult decât ceea ce fac în mod obișnuit. Toți sunt oameni care își asumă riscuri deoarece cred în ideile și misiunea lor și sunt hotărâți să schimbe lucrurile.

Sunt sigur că mulți dintre voi cunosc și alte exemple care ar putea fi adăugate la această listă. Voi ați putea fi adăugați la această listă? Provocarea pe care v-o lansez astăzi este să deveniți lideri ai schimbării. Oricare ar fi aspirațiile voastre, cariera pe care o doriți, focalizați-vă energiile pentru crearea unor comunități, care să funcționeze pentru toată lumea. Stabiliți noi exemple de structuri de afaceri dinamice și eficiente. Insistați pentru simplificarea procedurilor

și pentru luări de decizii mai transparente și mai responsabile. Decideți acum să schimbați comunitatea și să schimbați țara în mai bine. Chiar ca studenți, puteți să vă alăturați vocile și energiile celor care caută schimbarea. Țineți cont că aveți un cuvânt vital de spus în deciziile luate de liderii orașului și țării voastre. Viitorul României este viitorul vostru, iar deciziile luate astăzi - sau, la fel de important, cele care nu sunt luate - vă vor afecta în anii care vor veni.

Când eram copil, aveam un telescop în podul casei noastre. Îl foloseam pentru a găsi stele și a explora constelațiile în care acestea se găseau. Găsiți-vă steaua și urmați-o. Faceți-i și pe alții să vi se alătore și uniți-vă cu ei pentru a crea noi constelații de lumină în universul României. Ca simpli cetățeni, explorați ce puteți face pentru a ancora viitorul acestei țări în democrație și libertate economică. Capacitatea fiecăruia dintre D-voastră de a conduce poate face această țară să evolueze și va permite României să devină democratica liberă și prosperă pe care voi toți o doriți și o meritați.

Vă mulțumesc.”

Repet, rar mi-a fost dat să fiu impresionat atât de mult de vreo personalitate. L-am ascultat vorbind, materialul de față făcând parte și din mama pusă la dispoziție de biroul său de presă. Mă bucur că l-am cunoscut de aproape pe ambasadorul SUA la București, pentru că, nu-i așa, ca să-l parafralez: documentarea cea mai

bună este cea directă, nu prin intermediar. Indiferent de misiunea ce o va primi, pentru noi va rămâne o vie amintire. Puternica sa personalitate a fost reliefată și cu prilejul conferinței de presă. Atunci am aflat, prin întrebare directă, că a făcut tot ce a fost posibil pentru a-și îndeplini misiunea. Sunt, convinși de asta și mai poate face multe în diplomație. Timpul va depune mărturie în acest sens...

“Viața arădeană”, anul XI, 2004, nr. 5-6 (255-256) p. 3

Puterea Divină nu o poți păcăli...

O femeie, aflată la mijlocul vârstei, mamă a 3 copii, o fată și doi băieți, în august 1998, suferă un groaznic accident de mașină, în timp ce se afla în vizită în Turcia: picioarele rupte de la șold, fractură de coloană etc, etc. Urmează luni de spitalizare, trăind umilele șanse de-a redeveni om. Simțea că mai trebuie să zăbovească pe pământ, să fie mamă pentru cei trei copii ai săi.

Văzând situația deosebită (ca să nu spun catastrofală) în care se găsea mama lor, fata, cea mai mare între frați, și băiatul mai mic au dat bir cu fugiții. „*Avem noi problemele noastre, ca să ne mai gândim și la această problemă*” – au zis ei. Dramul acesta de „înțelepciune” au socotit că poate balansa faptul că această mamă, - o femeie nenorocită, i-a adus pe lume, între oameni, i-a alăptat la sân și i-a scos din „penele” rele. Au abandonat-o în voia sortii, ca pe-un pantof scâlciat, fără urmă de părere de rău. Am convingerea, însă că, într-o zi, Cel de Sus va da fiecăruia ceea ce merită, sau că, dacă va mai fi o altă viață, sigur vor trăi ceva asemănător.

Să revenim, însă, la caz. Băiatul mijlociu, Adrian, singurul în care persistă elementele

umanului, aflat la vârsta de 24 de ani, atunci, și-a pus viața personală la index, ca să se ocupe de mama sa, cea care i-a dat viață. De atunci, s-a contopit cu mama, cu necazul ei, până la uitarea de sine, făcându-le pe toate în casă: mâncare, spălat, curățenie, dar, în primul rând, ocupându-se de mama cea bolnavă, luptând și cu incompetența și impertinența unor medici, care, în tot necazul femeii nu au văzut decât o virtuală sursă de câștig. Halal jurământ al lui Hipocrate!

După șase ani, băiatul Adrian este tot lângă mama sa, mamă care nu știe să mulțumească lui Dumnezeu pentru modul cum l-a clădit Om pe acest fiu mijlociu. Fără el... cine știe ce s-ar fi ales de ea!

Am vizionat cu sufletul la gură și cu lacrimi sub pleoape acest episod al emisiunii lui Mircea Radu, retrăind (pentru a câta oară?!...) obtuzitatea propriilor fii, care își lasă părinții de izbeliște, pentru că, nu-i așa, acum sunt pe picioarele lor și nu mai au nevoie de părinți. Știu ei de nopțile nedormite, de grijile care ne-au săgetat tinerețea, de concediile netrăite, toate acestea numai și numai pentru a ne îndeplini o datorie sacră dată de natură, de calitatea de părinți, de calitatea de oameni? Nu știu sau se fac că nu știu, complăcându-se în banalul cotidianului, punând sentimentele pe foc, ca pe niște amărâte vreascuri.

„I-am iertat – mărturisea mama, reporterului – pentru că o mamă, un părinte, iartă totul!” Așa e,

pentru că un părinte cu mintea întregă niciodată nu vrea rău copilului său, dar, dincolo de relația părinte-copil, mai există relația Dumnezeu -OM, care nu se joacă la ruletă și nici nu se dă în bobii de fasole. Ea există cu vrerea sau fără vrerea noastră, iar pe Puterea Divină nu o poți păcăli nici cu vorbe, nici cu bani, cu atât mai mult cu o crasă indiferență la îndatoririle noastre față de Natură.

“Viața arădeană” - nr. 257-260 - iunie 2004

POEZIA, CA O FORMĂ DE RESPIRAȚIE

Anul trecut, când arșița verii devenea stăpână pe fruntea noastră, pictând-o cu broboade de sudoare, o tânără de nici paisprezece ani, un copil desprins din sfatul „înțelepților“, ne trimitea în suflet un cald - rece fior de uimire, lansându-și primul său volum de versuri, „**Copacul sufletului meu**“.

Foaierul Teatrului de Stat din Arad devenise neîncăpător pentru lumea ce se voia dusă de valurile poeziei, într-o barcă al cărui cârmaci se numea **Riana Irimie**, drept vâsle folosind metafora și simbolul, eu, în calitate de „naș literar“, supunând atenției o ipostază în care spuneam: „*Volumul de față vine, în special pentru cititorul avizat, cunoscător al poeziei moderne, unde metafora și simbolul dau profunzimea meșteșugului poetic, să demonstreze că RIANA ar putea sta la o „masă literară“ cu oricine, ferindu-ne să dăm nume cu adevărat sonore în literatura noastră, pentru a nu fi condamnat, pe nedrept - cred eu - de o exaltare prematură.*“

Mi s-au alăturat, atunci, în sincera mea admirație, scriitori - seniori arădeni, din a căror citare nu poate lipsi regretatul prozator FLORIN BĂNESCU, care, aplecându-se într-un mod

serios asupra versurilor tinerei poete, afirma că „*Riana putea debuta chiar mai devreme*“ sau „*Tot ce atinge Riana se transformă în poezie*“. Remarcabilul scriitor „prindea“ atunci esența problematicii puse în discuție, adică, debutul juvenil, în sensul că „explozia“ valorii nu are vârstă, datele din buletin sau poziția literară a momentului nedându-ne autoritatea și autorizarea negării acestor debuturi. Istoria civilizației umane ne dă o multitudine de exemple întru susținerea acestei idei, zăbava pe aceste exemple nefiind necesară.

Volumul de debut, „**Copacul sufletului meu**“ (Editura „Viața arădeană“ - 2002), a avut un puternic ecou nu numai în presa arădeană, ci și în rostirile unor importante nume din arealul literar românesc (vezi grupajul de la sfârșitul actualului volum).

Considerând poezia ca pe unul dintre elementele esențiale ale propriei respirații, coloana vertebrală a universului existențial, **Riana Irimie** ne mai dăruie un volum, cel de față, „jucându-se“ cu noi. Dar jucăriile copilului trecut în adolescență sunt adevărate piste de încercare ale minții, sufletului și raporturilor dintre propria ființă și dimensiunea întregii lumi.

Volumul se înlănțuie, ca-ntr-o horă, unde copiii lumii se prind de mâini, pentru un imn al fericirii; văzând „Cuprinsul“, veți remarca faptul că el însuși este un poem, realizat din titlurile tuturor poemelor din volum.

Trecerea de la copilărie la adolescență naște melancolie („*Mi-e dor de cântecul de leagăn/și ce gust dulce/aveau fructele/din iarbă!//*”), dar melancolia aceasta nu ține mult pentru că poeta este pe deplin conștientă că se află, acum, într-o ipostază mai matură, în slujba cuvântului. Chiar și îngerul „*Îmbrăcat în cuvânt/(...) se oprește pentru noi...// „Din prea mult,/din când în când,/ne desfrunzim...//”*” (**Poem desfrunzit**). Această „desfrunzire” nu este altceva, pentru poetă, ca dealtfel pentru noi toți, creatorii, decât o terapie prin modalitatea de expresie aleasă, o refulare din cenușii și apăsătorul cotidian pe care tânăra poetă nu l-a trăit îndeajuns, dar îi simte amplitudinea, prin porii deschiși spre viață ca un burete avid de cunoaștere și infinite semne de întrebare.

Adolescența este asemuită cu geneza perlei dintr-o scoică, cu începutul noțiunii de „frumusețe”: „*Adolescența începe/cu firul de nisip/și se împletește/cu perla/ce o porți în ochi.../Există un început în frumusețe?//*”. Iată o întrebare care te oprește, pentru că, spunea cineva, o poezie bună „*te oprește sau te pornește*”. Riana, chiar de la începutul volumului, le face pe amândouă.

Despre volumul Rianeii Irimie s-ar putea scrie la nesfârșit, citatele întru explicarea expozeului reluând cartea o dată, de două, de zece ori, de fiecare dată din alt unghi. Ne vom limita doar la „firimituri”, în limita spațiului propus pentru această „prefață”. Iată doar câteva exemple:

„Într-o încăpere/din inima mea/adolescența și-a adus/ cartea de poeme, ceașca plină de insomnie/ și un gest cochet...//“ (De ce a zâmbit **Monalisa**); „Acum, îți trimit inima mea/împietrită într-un diamant“; „Am sunetul/sunt harpa, și... îmi încerc/ aripile...“; „Stânca, / devenită suflet, / uită granițele, / sunându-se din nai,/tărâmurii străvechi înviind...//; „Îngenunchiat/în rădăcini,/copacul învia...“.

Deși se numește „**Incomplet**“, poemul s-ar cere citat complet, pentru că merită: „**Incomplet** este vântul/din genele mele și furia de-a nu le ști/pe toate.// **Incomplet** mi-e cuvântul/pentru că mă prea dezbracă,/ mă prea îmbracă...// **Incomplet** e ochiul,/că pierde din vedere sensuri/ și gestul/oprit, undeva, la jumătate.//**Incomplet** mi-e râsul/și ploaia,/pentru că le lipsește o

Editura
„Viața arădeană“
2003

DE ACEEAȘI AUTOARE:

● „Copacii sufletului meu“, poeme, Ed. „Viața arădeană“ 2002
IN PREGĂTIRE

● „In sunet de harță“ - esuri
● „Căpă de iubire“ - roman

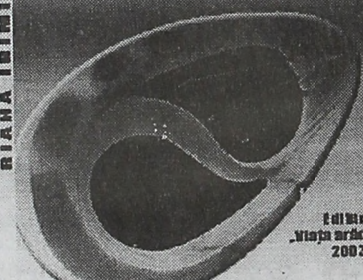
„Mă întreb, de multe ori, dacă este ușor să fi un copil neprodus, dacă nu ca mama asigurată care înfloresc pe nepede nu va mai apăsa să dea în pâr, și mă mai întreb, de multe ori, cât de departe poate un copil supradotat să-și ducă povara talentului. Întrebări înșelătoare. Un necunoscut suflet își caută singur calea în propriul său labirint. Mai devreme decât el își, **RIANA IRIMIE**, sfârșită la o duze carte, își pune reconfort în întrebările existențiale. Adolescența, parcă abia se trece de cele mai diferite preri, elevă la un profil de matematică și informatică și studiază engleza intensiv, și o eloc ca mod de expresie versul. Noi, ceilalți, martori ai căutărilor ei, nu putem decât să-i dădăm un ajutor pe care ea singură va decide dacă lo va trece pragul. Principalul e că noi, ceilalți, în cazul **RIANEI IRIMIE**, avem tenaci de a o aștepta, din partea celeilalte și așilor noastre.“ **GHEORGHE SCHWARTZ**

ISBN: 973-7972-17-1

Riana Irimie

Dă-mi timp...

... ÎN T Î M P ...

Ediția
„Viața arădeană“
2003

lacrimă...//

În „**Suferința**“ ne dă o lecție de viață, biciuindu-ne cu versuri - pilde (sentințe), aidoma unui judecător: „*E mai ușor să împartă cerul,/decât să trăiască împreună.../gândi el, consolându-se cu ideea/altora.// Ea aprinde stelele,/ iar el se aprinde pe sine.//*

Iată un gest de gingășie sublimă în „**Tu, luna mea**“: „*Am încercat să-ți încrustez/zâmbetul în ochi,/ ca nu cumva să mi te fure ziua.../Ziua a venit și tu.../mi-ai rămas/în alunița din dreptul inimii“// sau în poemul „**A iubi**“: „*Când iubești,/semeni cu mielul,/ce gustă primul fir de iarbă/și bea din prima stea...“ sau „Iubire,/dacă nu mă vrei,/parfum lăsat cu sfială,/pe floarea ochilor tăi voi fi...//“ (**Dar**).**

Două poeme, „**Ură**“ și „**Femeia**“, s-au născut la un „concurș“, pe teme date, cu Ovidiu Balint (un alt prieten aflat în preajma trăirii literare a Rianeii). Din cele două poeme citez: „*Doamne, lasă un rând liber/între noi și / păcate“; „...femeia fiind iubire. / Completând-o, / luceferii scriu pe lacuri...//“.*

Omul, cea mai mare creație a lui Dumnezeu, cu toate imperfecțiunile lui, îi atinge sensibilitatea poetei, numindu-l, la rândul-i, „*...omul,/această operă completă...“* (**Printre oameni**).

Iată, din nou, o gingășie dusă la extrem, în „**Mesaj de departe**“: „*dar, marea/te-a închis într-o scoică/confundându-te/cu perla ei...//“*

„Acum, închid eu/marea într-o lacrimă,/să nu te pot/plânge!“

Riana Irimie, pătrunzând în tunelul timpului, a aflat un lucru uimitor despre daci, pe care nu l-am auzit de la nici un istoric... Iată ce spun versurile ei: „*Dacii / și-au lăsat/ femeile în spice de grâu, / să fie parfumată / pâinea//*“ (**Poemele din cetatea inimii**).

În „**Proces creator**“, poeta pur și simplu ne propune un exercițiu mental, o complicitate la filozofie, jonglând cu cuvintele, nuanțele și adâncimea sensurilor: „*Ideea de piatră nu se mișca... / în realitate, însă, piatra/ parcurge un drum în spirală,/ liberă să se recreeze.../Ideea de copil/ nu se mișca,/dar,/am lovit-o cu talpa plină de stele/și, forma - gând/-eu-/am negat existența granițelor//*.“

Ne oprim aici, lăsând cititorului și celor care vor să se aplece critic asupra poeziei, adică obiectiv, fără *prejudecăți și resentimente*, plăcerea de-a descoperi alte gingășii, alte „diamante“ ale pietrei filozofale, cum se spune, pentru că volumul **Rianeii Irimie** nu este altceva decât o tavă pe care s-a așezat un suflet imens, o tavă purtată de un poet de al cărei contemporaneitate vom fi mândri, poate, într-o zi. Las Zeul Timp să închidă sau să deschidă ușile inimii și gândului meu.

Prefața cărții „Dă-mi timp...” de Riana Irimie, ed. „Viața arădeană” - 2003

Pioasă înclinație spre versul și prozodia clasică

Alexandru Adrian Tiulea revine, din nou, la „rampa” literară arădeană, printr-un nou volum de versuri, intitulat „Tăcerile din noi”. În ordine cronologică, este al treilea volum, după „Culori” (2001) și „Petala unui vis” (2002), ambele tipărite la Editura „Viața arădeană”. O notă distinctă a celor trei volume o dă ilustrația, realizată delicat și cu talent de propria mamă, Aurora Tiulea.

Încă de la primul volum, studentul la teologie Alexandru Tiulea, dovedea o pioasă înclinație spre versul și prozodia clasică, punctând, pe alocuri, cu câte o metaforă, care ne atrăgea atenția, deschizând părții spre realizări literare mai de substanță. Gingășia aureolei adolescente se împletea cu fiorii primelor iubiri, cu gravitatea semnelor de întrebare.

Cu al doilea volum, „Petala unui vis” (2002), Alexandru Adrian Tiulea urcă pe o nouă treaptă valorică. În prefața cărții, intitulată „Când ninge cu îngeri...”, regretatul maestru Florin Bănescu confirmă prezumția noastră, lansată la primul volum: *„Populându-și lumea, pe care o zidește, cu fantasme ale amintirilor din lumea cea mare, cu imagini din prezentul imediat, bântuit de angoase, de îndoieli, de dezamăgiri (când e absentă jubilația iubirii), cu iluminări lucide spre un viitor mai bun, Alexandru Adrian Tiulea ne dovedește că are o sensibilitate*

exacerbată și că nimic nu-i este indiferent.“ Sau... „Vechile obsesii sunt prezente și aici (ceea ce este bine, un poet fără obsesii este de tot sărac). Iubita-i continuă să fie o himeră, la fel de frumoasă și înzestrată cu alese virtuți. Poetul își înalță altare, versurile sale sunt invadate de imagini florale, de la umila panseluță la magnificul trandafir. La rândul-i, visând la ea, se îmbracă în „flori de diamant și ger“. În poezia sa de un erotism idealizat, Alexandru Adrian Tiulea aduce, totuși, ceva nou - limbajul i-a devenit mai îndrăzneț“.

Volumul al treilea, „Tăcerile din noi“, își asumă dreptul de a se împroprietări pe un foraj mai în adâncime, poetul fiind mai stăpân nu numai pe mijloacele de expresie, ci și pe știința acestui foraj, câștigul în plan literar fiind evident. Poetul își imaginează a opta zi, când tot ce știam despre lume se va da la o parte, pentru că va veni un alt timp superior, așa cum îl dorește Creatorul: „În cea de-a opta zi, timpul se va închide./Ca să-și așeze temelii veacul viitor.../Mormintele pecetea își vor deschide/Și îngerii vor trâmbița cântarea lor.//Din înălțimile cerești va coborî LUMINA/În trupurile rezidite de Hristos;/Nu va mai stăpâni în astă lume tina/lar la Mamvri, vechiul stejar va odrăsli frumos ...// (A opta zi)

În „Pribegie“, poetul reamintește cu amărăciune despre falsitatea și fățărnicia semenilor noștri, care folosesc simbolul Bisericii pentru a-și colora și lustrui „eticheta“: „Aprindem sute, poate mii de lumânări,/ Pentru ca fumul ce se ‘nalță încet din ele,/Să acopere nelegiuiri și desfrânări/Și falsitatea ce se ascunde-n fapte rele“.

În „Binecuvântare“, „Noaptea Învierii“, „Cina“, „Doxologie“, „Adame, unde ești?“, „A câta oară?“, „La umbra Crucii“, „Lumină Lină“ și altele, Alexandru Adrian Tiulea - ca o datorie de orientare scolastică, dar și ca om - caută să interpună o punte între cotidianul plin de păcate al urmașilor lui Adam și vrerea Divină. Iată un exemplu în acest sens din „Lumină Lină“: „Lumină Lină, a Măririi Sfinte,/Pogoară-te în taină peste noi !/Ca prețuind cereștile Cuvinte,/Să punem temelie vieții de apoi.“// „lubiți-vă!“ nu e altceva decât o odă-îndemn, adresată semenilor noștri, îndemnându-i să trăiască întru iubire, singura cale de-a ajunge în al douăsprezecelea ceas.

Poemul „Furtuna“, din al doilea ciclu, „Spovedanie“, este de-a dreptul notabil, „adâncimea“ ideii, de care pomeneam la începutul demersului meu, fiind evidentă: „Cad ploii în sufletul meu de aramă/Și fulgere brăzdează mintea mea“/ sau „Sub

Editura
„Viața arădeană“
2003

DE ACELAȘI AUTOR:

- „Culori“, Editura „Viața arădeană“ - 2001
- „Petaia unui vito“ - Editura „Viața arădeană“ - 2002

În „Tăcerile din noi“, poezia care din ființa nichilului și voluștății, ALEXANDRU TIULEA face o radiografică a propriilor ființe, iar și o omaliă, în general. Poetia trădează durerea psihicului și suferința alături de simțirea și mai pe un podium al credinței, așa cum în cazul Căndăruț, „Tăcerile din noi“ - un filiu superio, după părerile mea - nu sunt altceva decât respingerea cotidianului de-a se desprinde pur și simplu. Ea, pur și simplu, pentru a ajunge pe calea adevăratului și înfrânt. De fapt, această durere a căderii și neliniștii amare strălucind într-unul și în celălalt de „drag“ și de „dor“ - un poem esențial - sunt simple reflecții în firul tăriei de furtive pe care le trăiește.

SABIN BODEA

ISBN: 973-7972-14-7

ALEXANDRU TIULEA • TĂCERILE DIN NOI

ALEXANDRU TIULEA

Tăcerile din noi

Editura „Viața arădeană“ - 2003

pașii rătăciți ai verii ude / Se ascund ciupercile otrăvitoare/Un cântec trist prin codri se aude/ Copacii plâng pădurea... ce dispare“//. Poemul merită să fie citat în întregime, dar las plăcerea cititorului de a-l lectura.

„Lângă palate, cei sărmani cerșesc/Aripi se frâng fără măcar să zboare// („Mozaic“) și „În suflet simt o tainică arsură“ („Suspine incolore“) și „Fugeam prin timpul scurt și monoton/După înșelătorul car al veșniciei“ („Întrebare“) ori „Mi-e dor de firul ierbii străveziu“ („Versuri pentru banca mea“), sunt doar câteva mostre ale infinitelor planuri idea-tice, care fură liniștea poetului și-l fac „bolnav“ de atâtea neînțelesuri.

Iată, iarăși o imagine frumoasă: *„Cuvintele alunecă în noapte/Și visele se frâng tremurător/Eu te aștept cu un buchet de șoapte/Ce vor aprinde un curcubeu șerpuitor“//. Ceea ce este specific la Alexandru Tiulea este gingășia cu care se apropie de cuvinte, cuvinte care devin apoi prieteni „de-ai casei“, cu care „pictează“ gânduri, stări, amintiri sau întâmplări la timpul prezent. Chiar atunci când poetul se învârte în perimetrul ne-sfârșit, fascinant și etern al iubirii, dă impresia unei continuări a jocurilor din copilărie, dar îmbrăcat în costum de adult.*

În volum își găsesc locul și poezii dedicate părinților, dascălului care rămân pentru el ca o făclie, ca un stindard.

Ce ar putea să constituie ciclul de poeme „Tu... eu...?“ iubita e „*secunda ce-mi aduce fericire*“, „*regina unei lumi interioare*“, „*vas neprihănit*“, iar el, poetul, veșnicul îndrăgostit, e „*înger dar și demon păti-*

maș“, „Asemeni unui cupidon voi fi arcaș/Și cu săgeți din flori voi trage-n tine.“ Încercând s-o preamărească îi cântă „serenade în gama fa major“. În „Sărut etern“, poetul îi cere iubitei „să-i atingă trupul ostenit de căutare“; în „Rime“, iubita, în sufletul poetului este „cer și pământ“; în „O noapte prea adâncă...“, poetul își vede iubita în „așternut... brodat doar din petale“. E atâta lumină și candoare în poeziile de dragoste ale lui Alexandru Tiulea că cititoarele regretă un singur lucru: că nu au fost ele muzele!

În „Tăcerile din noi“, poezia care dă titlul ciclului și volumului, Alexandru Adrian Tiulea face o radiografie a propriei ființe, dar și a omului, în general. Poezia trădează durerea poetului că suntem aici unde suntem și nu pe un podium al credinței, așa cum ne cere Creatorul. „Tăcerile din noi“ - un titlu superb, după părerea mea - nu sunt altceva decât neputința omului de a-și depăși propriul Eu, propriul egoism, pentru a ajunge pe calea adevărului și luminii. De fapt, această durere a căderii și neîmplinirii umane străbate întregul volum, poeziile de „drag“ și de „dor“ - am putea spune - sunt niște refulări în firimiturile de fericire pe care le trăim.

Despre volumul lui Alexandru Tiulea putem vorbi mult, sau putem tăcea, lăsând versurile, imaginile, introspecțiile să vorbească. Îl așteptăm cu simpatie, într-un mai departe, tot mai exigent cu propria creație. Felicitări, tinere!

(Prefața cărții „Tăcerile din noi“ de Alexandru Tiulea, ed. „Viața arădeană” - 2003)

„Chemările interioare”, ca un podium al judecății inimii și rațiunii

Pentru ca cititorii noștri, care nu-l cunosc îndeaproape pe col r. Ion Stăncioiu, autorul volumului de față, reamintesc „bobocii” literari ai domniei sale: „Și îngerii mor”, roman, Editura Fundației „Ioan Slavici” Arad, 1998. „Amintiri cazare”, roman Editura „Viața arădeană”, 2002. „Cronici rimate de tranziție, versuri, Editura „Viața arădeană”, 2003. „Invitație fatală”, roman, Editura „Viața arădeană”, 2004.

Editura
„Viața arădeană”
2004

ISBN: 973-7972-26-0

DE ACELAȘI AUTOR:

- „Și îngerii mor”, roman de dragoste, Ed. Fundației Culturale „Ioan Slavici” Arad.
- „Amintiri cazare”, însemnări - amintiri, Ed. „Viața arădeană” - 2002
- „Cronici rimate de tranziție”, versuri, Ed. „Viața arădeană” - 2003
- „Invitație fatală”, roman de dragoste, Ed. „Viața arădeană” - 2004
- În pregătire: „Marinar la 14 ani” roman

Se așteaptă în toată lumea în ziua Primăriei, cum am
Bunicii Măriei, în Mădăraș. După ce am terminat Liceul
de Mădăraș, în orașul Bălan, Timișoara, a urmat
Școala Militară de Ofițeri de rezervă - Școala și mai
târziu Academia Militară „M. V. Frunze” din Moscova,
Facultatea de Arme și Servicii, Secția Arme Întrunite.
Da, am simțit, a fost o viață cursivă post-romanică de
„Cucerirea din dăburi” - Filiași și „Școala conducătorilor” -
București. Funcții de comandă și Școala Major în
cadru Forțele Armate. După ce am terminat și mada
înainte de a trece în rezervă, toată lumea pentru înfățișare
și comandanții Școlii Militare de Ofițeri de Rezervă
„De la școala de Filiași” - Rădăuș.

Doi ani o săptămână din urmă, a pînă de asta și
și a treia, col. ION STĂNCIOIU a scris până acum
mai multă volumă de poezie și proză, în limba și de
dăburi. Acest volum de versuri reprezintă un joc de
măști și oțet, în care simțurile omului, care se poate
mai mult decât pe patul de cârmă deșert pe stîni și
ștergi arctice. Romanții înțeleg și sunt în viața în
toată...

SABIN BODEA

ION STĂNCIOIU - CHEMĂRI INTERIOARE

ION STĂNCIOIU

Chemări
interioare

Editura „Viața arădeană” - 2004

Actualul volum, "Chemări interioare", este structurat pe trei cicluri : "Chemări interioare", "Vraja naturii" și "Urmele timpului". Ajuns la o veritabilă vârstă, dar dând dovadă de o deplină vioiciune și acuratețe intelectuală, Ion Stăncioiu, adună între copertele cărților fie "agoniseala" literară de-o viață, fie "născocoște" pagini noi, dar care se bazează pe trăiri dintr-o anumită "eră" biografică (vezi superbul roman de dragoste "Invitație fatală").

Ne vom rezuma, aici, doar la câteva simple notații și vom începe cu al II- lea ciclu din carte, "Vraja naturii"... Ion Stăncioiu este "bolnav" de natură, atât de natura din copilăria natală, cât și de natura patriei, în general. A contribuit, poate, la acesta cariera de militar, dar, cred eu, marele său suflet, ancorat la Marea Creație. Ca și în romane, unde descrierile de natură te absorb, ca un burete, prin gingășia, frumusețea și detaliile cinematografice, în versuri, Ion Stăncioiu, având în minte și suflet frumoasele poezii ale marilor noștri înaintași (în primul rând, Vasile Alecsandri), adună imagini, le trece prin propria vibrație și ni le dăruiește, încărcate cu bunătate și duioșie. În ciclu al treilea, "Urmele timpului", Ion Stăncioiu dă filele calendarului înapoi, stropindu-le cu stropi de înțelepciune. Este atu-ul vârstei și al acumulărilor afective și raționale. Oricine va face la fel dacă firul adunat în ghem dă o anumită dimensiune, care - și cere dreptul la o mărturisire și înțelepciune.

Am vrut să închei cu ciclul I, pentru că el este cel mai consistent, ocupând jumătate din volum. Întâlnim aici - având în vedere largul segment de timp când au fost scrise - fie o fugă din proză în poezie, fie o semnalare a notațiilor lirice a viitoarelor pagini de proză.

Femeia iubită, femeia în general, e comparată cu cîte în lună și în stele. Femeia din versurile lui Ion Stăncioiu este dacă nu o "regină" la curtea regală, iar el, "vânătorul", nefiind altcineva decât un prinț rătăcitor, veșnic vânat de Zeul Cuceririi.

Din volum transpune un personaj masculin avid de frumusețe, un devorator de frumusețe, care consideră femeia perimetrul păcatului primordial, dar un păcat scuzat pe jumătate de însăși esența ființei umane.

Ion Stăncioiu, prin acest ciclu al volumului, nu cere un drept exclusiv asupra patentului iubirii. Nu. Mai degrabă te ține într-o anticameră, gata-gata să te uiți pe gaura cheii, să vezi unde se țin lumânările și să faci ușa țândări.... Și asta ca să fii părtaș la șoaptele lui de iubire, versificate, rostite la urechile partenerei sale de dialog idilic. De aceea, versurile lui nu se declamă pe scenă, ci, mai degrabă, acolo unde iubirea ia o formă trupească. Cine i-a citit romanele de dragoste, sigur îl înțelege pe de-a-ntregul. Deși pe alocuri, exprimarea este simplificată până la enervare, versul este salvat, în ultim moment de un "ceva": un epitet frumos, o comparație, o

metaforă. Stilul este șagalnic, sprintar, de la genul popular, la subtilele figuri de stil. Nu-l preocupă perfecțiunea, ci plăcerea rostirii " unde imaginea iubitei, femeii, este strălucitoare, cât mai aproape de imaginea șiretlică a vulpii.

Să ne apropiem de Ion Stăncioiu, fie cel din versuri, fie cel din proză, pentru a-i cunoaște cutele gândului și înălțimea sau profunzimea trăirii, pentru a-l așeza pe o poliță care-i aparține, după truda sa cu foaia albă de hârtie.

(Prefața cărții "Chemări interioare", ed. "Viața arădeană" - 2004)

Viața, ca o flacăra ce mistuie totul în jur...

După romanul „Și îngerii mor”, apărut la editura Fundației „Ioan Slavici” Arad, col. (r) Ion Stăncioiu și-a mai delectat cititorii, până acum, cu încă două cărți, apărute la Editura „Viața arădeană”... „Amintiri cazone”, o carte de proză, unde însemnarea se îngemănează cu dialogul, s-a lansat la Casa Armatei, în prezența unui numeros public, format în special din ofițeri activi și în rezervă, dar și alte segmente de populație, aplecate spre cuvântul scris, prezentarea fiind făcută de regretatul medic-scriitor Florin Bănescu, prof. Dan Lăzărescu, col. Avram Cătănici și semnatorul acestor rânduri, Sabin Bodea. Cealaltă, „Cronici rimate de tranziție”, o carte de versuri, s-a lansat la Teatrul „Ioan Slavici” din Arad, alături de alte trei volume de versuri, semnate de Gheorghina Țibichi – Bodea, Adriana Boroneanț și Izabela Romanescu. Prezentarea a fost făcută de același inegalabil orator – un rege al tărâmului literar -, Florin Bănescu (fiind, din păcate, ultima prezentare de carte la noi).

Dar, neastâmpărul creator al col. (r) Ion Stăncioiu nu s-a oprit aici... El mai finalizează, iată, încă două cărți, una de poezie „Chemări

interioare”, și aceasta de față, un roman de dragoste, intitulat „Invitație fatală”. Încă de la lectura „Amintirilor cazone”, am remarcat la Ion Stăncioiu două coordonate ale scrisului său cu care poate bate „pas de defilare” în prima linie: descrierile de natură și descrierile scenelor de dragoste. De fapt, ca să rămânem sinceri până la capăt în fața cititorilor noștri, mă simt dator să spun că geneza acestui mic roman de dragoste nebunatică stau și eu în sensul că i-am sugerat autorului să reia motivul idilic din „Amintiri cazone” și să-l dezvolte, pentru că merită acest lucru...

Fidel creației sale și fidel unei biografii cu conotații temporale îndepărtate, dar față de care

Editura
„Viața arădeană”
2004
ISBN: 973-797-25-2

DE ACELAȘI AUTOR:

- „Si Ingerii mor”, roman de dragoste, Ed. Fundației Culturale „Jovan Stajic” - Arad
- „Amintiri cazone”, însemnări - amintiri, Ed. „Viața arădeană” - 2002
- „Cronici rimice de tranziție”, versuri, Ed. „Viața arădeană” - 2003
- „Chemări interioare”, versuri, Ed. „Viața arădeană” - 2004
- În pregătire: „Măsur la 14 ani”, roman

Se nascut în localitatea Izvoia Fruntes, comuna Bunia Mera, Jud. Mehedinți. După absolvirea Liceului de băieți „Nicolae Bălcescu”, Timișoara, a urmat Școala Militară de Ofițeri de Intendență - Sibiu, și mai apoi, Academia Militară „M. V. Frunza” din Alba Iulia, Facultatea de Armi și Servicii, Secția Arma Infanterie. De asemenea, a absolvit cursurile post-academice de „Curs superior în la de artilerie” - Filia Iași, Știința Construcțiilor - București, Facultăți de Construcții și Științe Inginerești la Facultatea de Inginerie, Departamentul de Inginerie și Construcții de la Facultatea de Inginerie și Construcții din cadrul Școlii Militare de Ofițeri de Rezervă din Iași, Școala de Ofițeri de Rezervă din cadrul Școlii Militare de Ofițeri de Rezervă din Iași - Radea.

De fapt cu o esență înaltă, deosebită, spirit de acțiune și de luptă, cel în care ION STĂNCIOIU a scris până acum mai multe volume de poezie și proză, în care s-a doborât dintr-un roman de față cu povestea unei iubiri nebunice, înălț pe vremea când, înără ofițer fiind la Alba Iulia, a fost nevoit să însoțească o înfrântă de țară oarecui. Vă invităm, deci, la lectură. SABIN BODEA

ION STĂNCIOIU

INVITAȚIE
FATALĂ

Editura „Viața arădeană” - 2004

ION STĂNCIOIU - INVITAȚIE FATALĂ

mai păstrează, dincolo de o doză minimă de bun – simț, o conștiință nealterată de timp, Ion Stăncioiu a scos din lada de zestre a amintirilor un pumn de scânteii, care, odată, făceau parte dintr-un foc imens, trăit nu plăsmuit. Tocmai acest lucru face din romanul „Invitație fatală” a lui Ion Stăncioiu o scriere care se gustă pe nerăsuflăte – cum se zice – pentru că viața mustește aici fără disimulări, ocolișuri și fardări în culori cameleonice.

Veți întâlni aici un permanent zbucium între sentimentul datoriei, într-o carieră militară de excepție (pentru că nu oricine se putea lăuda și avea posibilitatea să studieze peste hotare, în vremuri apuse, controversate, unde separația binelui de rău ține de Divinitate și nu de propagande de toate felurile), pe cale de a se realiza, și sentimentul culpabilității într-o relație interzisă, din punct de vedere moralo – social, dar firească între doi oameni care nu se complac unui coti-dian anost, de etichetă, ipocrit.

Suntem convinși că oricare dintre cititorii acestui volum a citit zeci sau poate sute de romane de dragoste, dar îi rog să remarce finețea cu care Ion Stăncioiu pune în pagină această poveste de dragoste. Chiar dacă în colțul paginii există acea mică bulină roșie, cu cifra 16 sau 18, limbajul este unul de salon, de gentlemen. Nici nu putea fi altul pentru că Ion

Stăncioiu consideră dragostea o artă, dată de Divinitate, pentru oamenii normali, firești, desprinși din natură, și nu pentru cei la care oglinzile crapă când ipocrizia ia față umană.

Din punct de vedere stilistic, fraza curge așezat de-a lungul unei ape, cu linia unind șesul cu tăișul muntelui, când domolă, când incandescentă, ca flacăra ce mistuie totul în jur.

Scris la anii celei de-a treia vârste, când „zarurile” vieții au fost aruncate de mult, cartea ridică semne de întrebare pentru orice generație: într-o relație, cât trebuie să fie minte, rațiune și cât inimă și suflet? Întrebarea aceasta, ca un leitmotiv, a trăit-o toți și o vor trăi toți pământeni, pentru că nimănui nu-i este dat să știe acest lucru. Taina aceasta va dăinui încă multă vreme, pentru că Dumnezeu, când ne-a dat suflet, ne-a dat și o grămadă de oase și carne și sânge (iertată-mi fie agresiunea cuvintelor), care își cere dreptul primordial. Iar toate acestea la un loc, ne fac să ne simțim mai mari sau mai mici filozofi.

**(Prefața cărții “Invitație fatală”,
ed. “Viața arădeană” - 2004)**

Un debut târziu, dar notabil...

Un debut târziu, dar notabil, cel de față, este al lui Gheorghe Coșer, cu versuri care se întind pe o mare plajă temporală: peste 40 de ani. Versuri de o mare varietate tematică, de la fiorul iubirii, până la cele de atitudine socială. Lor li se alătură catrene cu caracter umoristic.

Beneficiar al unei biografii pline de „accidente politice”, Gheorghe Coșer a cunoscut drama celui care a trăit trauma unor cenzuri de toate felurile. Calitatea multor versuri i-au dat dreptul

Editura
„Mața arădeană”
2003

GHEORGHE COȘER

Dor

RE
C
E
L
E
B
R
E
C
O
M
E
D
I
E
S
E
C
U
L
A
R
E
C
O
M
E
D
I
E
S
E

Beneficiar al unei biografii pline de „accidente politice”, Gheorghe Coșer a cunoscut drama celui care a trăit trauma unor cenzuri de toate felurile. Calitatea multor versuri i-a dat dreptul să debuteze, cu mulți ani în urmă, dar tocmai conștientul u nora, în epoca totalitară, i-ar fi trimis într-o conă imprevizibilă... Totuși, Gheorghe Coșer este prezent cu mai multe grupaje de versuri în diferite publicații, el fiind și un „veteran” al Cenaclului literar „Lucașăruț” de pe lângă Casa de Cultură a Sindicatelor Arad.

Din punct de vedere stilistic, Gheorghe Coșer îmbrățișează canoanele versului clasic, dar este un iscusit mănuitor al metaforei, epitetului și al sintagmelor cu iz sarcastic, acic. Dar, veși întâlni în acest volum și versuri pline de gingășie și candoare, mai rar semnate de autori bărbați. SABIN BO DEA

ISBN: 973-7972-11-2

Editura „Mața arădeană” - 2003

să debuteze, cu mulți ani în urmă, dar tocmai conținutul unora, în epoca totalitară, l-ar fi trimis într-o zonă imprezvizibilă... Totuși, Gheorghe Coșer este prezent cu mai multe grupaje de versuri în diferite publicații, el fiind și un „veteran” al Cenaclului literar „Luceafărul” de pe lângă Casa de Cultură a Sindicatelor Arad.

Din punct de vedere stilistic, Gheorghe Coșer îmbrățișează canoanele versului clasic, dar este un iscusit mânuitor al metaforei, epitetului și al sintagmelor cu iz sarcastic, acid. Dar, veți întâlni în acest volum și versuri pline de gingășie și candoare, mai rar semnate de autori bărbați.

Una peste alta, volumul „*Dor*” este un experiment poetic interesant, cu largi conotații biografice, care emană multă sensibilitate, un permanent balans între eu și societate, unde rațiunea primește sarcina de-a descinde binele de rău, această discernere venind de la un spirit sfântos...Nu întâmplător autorului îi place să fie interpelat cu apelativul „Bacea” (Pentru cel care nu știe noțiunea, „bacea” înseamnă fratele mai mare, care are mai multă minte și are în îngrijire pe frații mai mici).

Ca editor, nu-mi rămâne decât să vă urez lectură plăcută, cu precizarea că multe versuri sunt scrise chiar la vârste adolescente, așa cum relevă și datele de la subsolul poeziilor.

**(Prefața cărții „*Dor*”,
ed. „*Viața arădeană*” - 2003)**

O barbă stufoasă în care se ascunde un milion de metafore...

În boema literară arădeană, Mircea Florin Bătrîn, de circa două decenii și mai bine, ocupă un loc aparte, atât prin fizionomie - o barbă stu-

foasă, în care se ascunde un milion de metafore -, cât și prin felul lui de a fi, de a sta la taclale literare și de a cultiva o prietenie sinceră, fără

fațete, așa cum au alții obiceiul. Putea debuta în volum de multă vreme. De altfel, el este prezent în paginile literare de aici și de aiurea, sau chiar în antologii. Pasionat de exprimarea tăiată în linii drepte, el nu se diluează în construcții lungi. Scrierea sa este una matură, la ușa acestui volum așteptând să bată altele, care, în mod meritat, își așteaptă lumina tiparului.

**(Postfața cărții “Călător prin Cer”,
ed. “Viața arădeană” - 2003)**

CUPRINS

Fericirea care împarte fericire... ..	3
A muri liniștită... ..	6
Dacă o lacrimă... ..	8
Între societatea deschisă și... un asasinat virtual	11
Între sărăcie, tenebrele minții și fandoseala cârcotașilor de meserie	13
Geneza avalanșei... și crima multiplă de la Baia Mare	16
Victor Velculescu, plecat la șapte ani cu părinții în America, printre primii zece tineri savanți din SUA	21
Sub semnul violenței... ..	25
De la monștrii apocaliptici la oamenii care merită acest Pământ	36
Incredibilele întâmplări ale vieții... ..	40
Amara pâine a străinătății	43
Discursul ambasadorului Michael Guest la Arad (11 martie, 2004) - o „lecție“ de urmat pentru cei care vor să o primească	46
Puterea Divină nu o poți păcăli... ..	65

Poezia, ca o formă de respirație	68
Pioasă înclinație spre versul și prozodia clasică	74
„Chemările interioare”, ca un podium al judecății inimii și rațiunii	79
Viața, ca o flacăra ce mistuie totul în jur... .	83
Un debut târziu, dar notabil...	87
O barbă stufoasă în care se ascunde un milion de metafore...	89

Mulțumim din suflet tuturor celor care ne-au sprijinit material și moral în realizarea acestei cărți:

- UNIVERSITATEA DE VEST
"VASILE GOLDIȘ", ARAD (PROF.
UNIV. DR. AUREL ARDELEAN,
RECTOR - sponsor principal)
- S.C. MAXTHERM S.R.L.
(CRISTIAN VUICIN, FLAVIAN
ROBU - sponsori principali)
- S.C. CORAURA S.R.L. (CORNEL
ȘI AURORA BĂȘCĂRĂU)
- S.C. ADIA S.R.L. (PETRICĂ
AVRAM)
- S.C. PROCOM CORALIS S.R.L.
(CORALIA MARINESCU)
- S.C. CLUJUL S.R.L. (IOAN
BARNA)
- S.C. RTC TORA TRADING S.R.L.
(MARGARETA COLCERIU)
- S.C. RAMONA S.R.L. (VIORICA
BODEA)
- S.C. SILVER GOLD S.R.L.
(CORNEL ȚUȚ)
- BEST WESTERN CENTRAL HO-
TEL (FLORIAN TORCOȘ)
- BCR - SUCURSALA ARAD
(EUGEN CRISTEA)

- S.C. CHIC S.R.L. (CORNELIA ILISIE)
- S.C. ARCHIMINA S.R.L. (LIVIU CIOCHINĂ)
- FARMACIA ARGEFARM ARAD (GHEORGHÎȚA ARDELEAN)
- FOTO STUDIO ENIGMA (PAUL și OCTAVIAN DRAJA)
- S.C. DELICATESE S.R.L. (ELISABETA BALA)
- S.C. MOBILA S.A. (NICOLAE AVRAM)
- S.C. VIREX S.R.L. (CAMELIA WESSER)

DE ACELAȘI AUTOR

VERSURI:

- Picături în oceanul iubirii, 1996
- Viața pe muchie de cuțit – Live on the edge, 1998
- Noi, între... Pământ și Cer – We, between... Earth and Sky, trad. Daniela Robu, 1999
- Nu ucideți poetul, 2002
- Popas în drum, 2002
- Scrisori deschise..., 2002
- Poeme, poeme..., 2002
- Poeme din insula Claubin, 2004

PROZĂ; ÎNSEMNĂRI – ESEURI – ATITUDINI:

- Prețul unei greșeli, roman, 1997
- La un pas de lumea noastră – paranormal, 1998
- „Nu credeam că voi fi salvată de oameni!”, 2002
- Cu urechea la firul ierbii, 2004

CONSEMNĂRI – TABLETE:

- Vorbe prin urechile acului, 1998
- Vorbe prin timp, 2000
- Vorbe la ceas de meditație, 2002
- Vorbe și ...gânduri, 2004

INTERVIURI – MONOGRAFII DE PERSONALITĂȚI ȘI INSTITUȚII:

- Irina Loghin – viața muzica și visul, 1996
- Cu Vasile Iova prin culisele folclorului românesc, 1997
- Cu prof. univ. dr. Aurel Ardelean – despre muncă, perseverență, sacrificii, 2000
- Florin Bănescu – un gugulan pe metereze literare, 2000
- Ioan Tolan – Poezia formei, 2001
- Prof. univ. dr. Aurel Ardelean - omul, rectorul, universitatea (2004)
- Cu Vasile Iova prin culisele folclorului românesc (Ediția a II-a, adăugită, 2004)

UMOR:

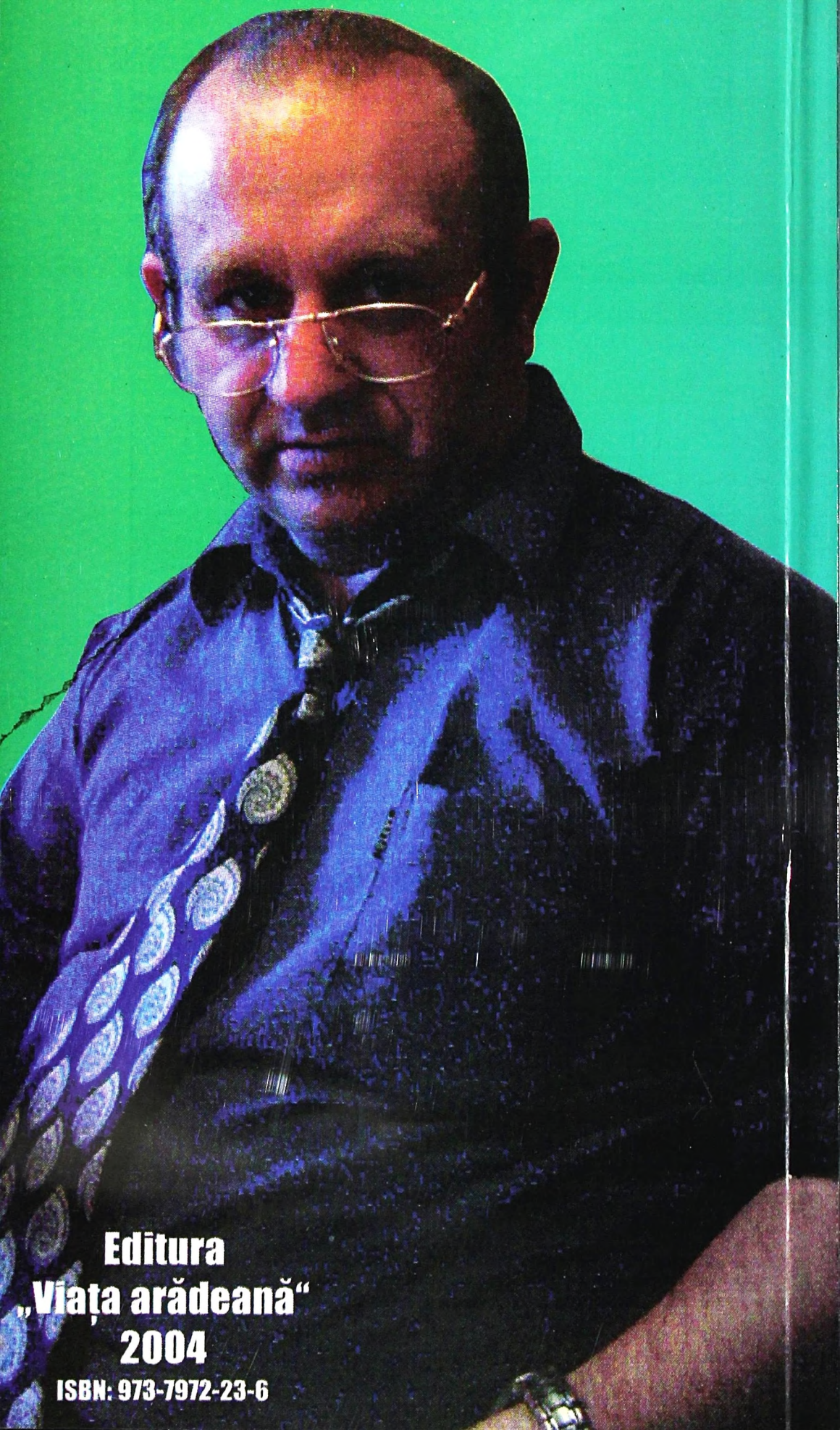
- De ce n-am râde..., 2002

CĂRȚI PENTRU COPII:

- Din lumea animalelor - 2003 (Cu ilustrații de Timea Ivan), versuri

ÎN PREGĂTIRE:

- Mihai Takacs - culoare, ardere, sentiment
- Nu ucideți poetul! (lb. engleză, franceză, germană, italiană, portugheză, spaniolă, chineză, rusă, turcă, sârbă, maghiară).
- Ioan Groza și medicina naturistă – o mână întinsă spre viață
- Silvia - roman
- Recuperând istoria - cicluri de interviuri
- Aradul și arădeni în tranziție

Editura

„Viața arădeană“

2004

ISBN: 973-7972-23-6